Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCI Ч. 16. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 25-го СІЧНЯ 1985 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JANUARY 25, 1985 No. 16. VOL. XCI

Порівнюють голод в Етіопії до Великого голоду в Україні

Ню Йорк. — Широко почитний і відомий щоденник „Волл Стріт Джорнал" у передовій статті на тему допомоги голодуючим в Етіопії п. н. „Вбивство голодом" робить порівняння ситуації в Етіопії до Великого голоду в Україні у 1932-33 роках.

Стаття, аналізуючи те, що діється в провінції Тігре, яка найбільше терпить голод, доходить до висновку, що багато фактів приховується перед західніми журналістами та допомоговими організаціями, які тепер працюють запопадливо, щоб рятувати виморених голодом людей. Ця провінція, яка вже від довшого часу є в тихій війні з урядом, впала жертвою совєтського натиску, під яким стоїть тепер правління Етіопії. Уряд надіється, що зможе голодом знищити населення провінції Тігре краще, як міг це досі зробити зброєю. Тим стаття пояснює це, що більше як півмільйона мешканців цієї провінції марширує на захід, щоб перейти до Судану, а не чекає на допомогу у своїх селах чи містечках.

І тут стаття робить порівняння до вже відомих інших подібних випадків та пише дослівно: „Ми бачили подібне вже в Афганістані і в Камбоджі. Можна провести також паралелю із викликаним Сталіном штучним голодом в Україні у 1932-33 роках. Якщо совєтські лідери не можуть контролювати людей, — тоді вони їх заголоджують, помагаючи цьому процесові бомбуванням піль, обмеженням допомогових акцій і виселенням людей здібних до праці на ріллі.

Етіопія тепер пересичена совєтськими дорадниками, покликала до війська хліборобів, щоб мати найбільшу армію в Африці, яка нараховує 300,000 вояків. Також уряд Етіопії не дозволяє західнім представникам передістатися з харчовою допомогою до цієї частини країни, яку уряд не має вповні під своєю контролею. Навпаки, бомби падуть на шляхи повні голодуючих втікачів, як також на вози з харчовою допомогою, що її дають західні держави. А рівночасно уряд Етіопії має програму переселення, яку схвалили совєтські „дорадники", що її піддержує Мати Тереса.

Закінчується стаття ствердженням, що допомога голодуючим в Етіопії, яка іде із західніх держав мусить доходити безпосередньо до провінції Тігре та до інших найбільше загрожених околиць. Сьогодні всі харчі та ліки,що приходять із заходу, ідуть у 90 відсотках через урд Етіопії і це мусить змінитися. „Але — найважливіше" — сказано в статті — „Захід мусить довідатися про правду і чому це діється в Етіопії.'

Р. Рудницький очолює фортепіянове жюрі в Ґватемалі

Янгставн, Огайо. — Відомий піяніст-віртуоз Роман Рудницький виїхав 20-го січня до Ґватемалі на запрошення очолити жюрі для першого крайового конкурса піяністів в цій країні Центральної Америки. Конкурс триватиме від 21-го 31-го січня ц.р., а в ньому беруть участь 15 молодих піяністів і піяністок. Р. Рудницький дістав це запрошення у квітні минулого року після його дуже успішних концертів в Ґватемалі, включно з його виступом як соліста з народною філармонією Ґватемалі.

Р. Рудницький також склав репертуар, який всі учасники цього конкурсу мусять виконати. Будуть три елімінації, а фіналісти відтак будуть виконувати фортепіянові концерти як солісти з народною філармонією у Народному театрі Ґватемалі. Переможець матиме нагоду студіювати музику за кордоном — в Америці, Мехіко, або у Франції. Присутніми на конкурсі будуть амбасадори Америки, Мехіко, Франції і Бельгії, міністер освіти Ґватемалі і ректори всіх університетів цієї країни.

Після повороту до Америки Р. Рудницький виконуватиме Рапсодію на тему Паганіні-Рахманінова як соліст з симфонічною оркестрою Арлінгтону, Ва. 10-го лютого і фортепіяновий концерт Шумана з оркестрою „Вестморланд" в Ґрінзбурґу, Па. 23-го лютого, 6-го березня він матиме речиталь в Чикаго, о год. 12-ій по полудні в Культурному Центрі Публічної бібліотеки.

В другій половині березня Р. Рудницький відбуде турне по країнах Азії, де він дасть шість конертів в Маляйзії, Борнео і Сінгапурі та дві майстер кляси. У квітні він знову поїде до Центральної Америки, де буде солістом з народними оркестрами Панами і Ел Салвадору. У Панамі виконуватиме 4-ий фортепіяновий концерт Бетговена, а в Ел Салвадорі 3-ій концерт Прокоф'єва.

В рамках Гарвардського проєкту перекладають два твори

Кеймбридж, Масс. (ФКУ) — Паралельно із збіркою грошей на Гарвардський Проєкт ведеться робота над його виконанням. Опрацьовується спершу ті частини проєкту, що вимагають спеціяльного зусилля, при чому береться під увагу людські й матеріяльні ресурси.

Основою усього проєкту є серія „Українська досекулярна творчість. Корпус у 40 томах".

Крім гарвардських учених вдалося притягнути до редакційної колеґії кількох визначних учених, як проф. Рікардо Піккіо (університети: Єйл і Неаполь), проф. Олекса Горбач (університет Франкфурт), проф. Юрій Шевельов (емерит, Колюмбійський університет), проф Ганс Роте (університет Бонн).

Два основні твори першої половини XУII сторіччя, оба писані з православної перспективи, уже перекладаються на англійську мову: „Палінодія" Захарія Копистенського (1620), найкраще виложена основа українського православ'я та української історичної свідомости, біля 700 стор., перекладає проф. Богдан Струмінський; „Київський Патерик" митрополита Сильвестра Косова (1657); твір був написаний і опублікований польською мовою; на англійську перекладає д-р Павліна Лєвін.

ДОПОВІДЬ О. ДОМБРОВСЬКОГО В УВАН

Ню Йорк. — Українська Вільна Академія Наук та Українське Історичне Товариство спонзорують доповідь д-ра Олександра Домбровського, який говоритиме на тему: „Вклад М. Грушевського в досліди над ранньою історією України" Доповідь відбудеться в неділю, 27-го січня ц.р., о год. 2-ій по полудні в приміщенні Академії, при 206 100-та вулиця.

Влаштували виставку про лікарів в дипломатичній службі

Канкун, Мехіко (УІБ). — В рамках цьогорічної наукової конференції Українського Лікарського Товариства Північної Америки (УЛТПА) в Мехіко від 9-го до 16-го січня ц.р. відбулася перша того роду виставка документів і матеріялів про „Українських лікарів у дипломатичній службі Української Народної Республіки в 1919-24 роках."

Виставку зорганізував на основі привезених на цю конференцію матеріялів із Колекції ДЦУНР й Публічного архіву в Оттаві, Канада, голова Уряду УНР д-р Ярослав Рудницький з Монтреалю, який взяв участь у цій конференції як гість.

Крім привіту й побажань від Уряду УНР — „нашої найвищої й найстаршої політично-державної установи", д-р Рудницький дав пояснення до виставлених документів — кур'єрських дипломів, дипломатичних пашпортів УНР, що були дійсні в роках 1919-24 для лікарів тоді в дипломатичній службі УНР. На них відбито автентичні візи різних европейських консулятів, делеґацій і дипломатичних станиць Мадярщини, Австрії, Чехо-Словаччини, Німеччини, Франції тощо, які недвозначно свідчать про дипломатичне визнання УНР 22-их січнів на міжнародному форумі.

Виставлені в Канкуні матеріяли будуть зфотокопійовані для постійного архіву УЛТПА, як вимовне свідоцтво вкладу перших екзильних лікарів у визвольну боротьбу українського народу в роки творення й оборони молодої української держави тих часів.

У Торонто вшанують Й. Гірняка і О. Добровольську

Торонто (Й.Г.). — Тут у неділю, 31-го березня ц.р., у залі УНО при вул. Колледж 297, о год. 3-ій по полудні відбудеться урочиста імпреза на пошану видатних майстрів сцени, корифеїв-березільців Йосипа Гірняка і Олімпії Добровольської.

У програмі: доповідь видатного театрознавця проф. Валеріяна Ревуцького, виступ артиста-режисера Ростислава Василенка, концертова частина з участю артиста-співака Йосипа Гошуляка і піяністки Тетяни Ткаченко.

Із стрічки прозвучать голоси майстрів Й. Гірняка і О. Добровольської.

Цієї неділі в Ню Йорку відбудеться Свято Державности

Ню Йорк. — Цієї неділі, 27-го січня ц.р., о год. 2-ій по полудні тут в приміщенні Академії св. Юра при Шостій вулиці між Другою і Третьою авеню, відбудеться, заходами Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій, відзначення 67-их роковин проголошення державної самостійности України і 66-их роковин соборности українських земель.

Цього дня в усіх українських церквах правитимуться Богослужби в намірені українськогко народу. Урочиста Служба Божа в церкві св. Юра буде відправлена о год. 12-ій.

У програмі святочної академії братимуть участь: д-р Аскольд Лозинський — святочне слово, мішаний молодечий хор Осередку СУМА під диригентурою Тараса Павловського, Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької — інсценізація, Лариса Магун-Гурин солістка-сопрано, і Стефан Шкафаровський, бас-сольоспіви. Вступ 5 долярів від особи при касі.

Організатори запрошують всю українську спільноту до численної участи, а організації і товариства з прапорами у Службі Божій.

СПОРТОВИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР

Ню Йорк. — Український Спортовий Клюб у Ню Йорку влаштовує в суботу, 2-го лютого ц.р., о год. 9-ій вечора, маланчин вечір в авдиторії школи св. Юра, 215 Схід 6-та вулиця. Грає оркестра „Чарівні очі". Столики треба замовляти в УСК-у при 122 Друга авеню, тел. (212) 475-1340.

Помер пастор д-р М. Брич

Вайнленд, Н. Дж. (Д.Марійчук). — В п'ятницю, 11-го січня, ц.р., помер тут нагло в наслідок атаки серця на 55-му році життя Микола Брич, довголітній пастор Української Баптистської Церкви в Канаді й Америці та визначний на культурно-освітньому полі діяч.

Покійний народився в селі Симоновичі на Поліссі 8-го березня 1930 року. В кінці 1944 року виїхав з батьками до Німеччини, і там після війни студіював в українській гімназії. Року 1950 прибув до Торонто, Канада, і там в Українській Баптистській Церкві пізнав і прийняв Ісуса Христа, як свого особистого Спасителя. У цій церкві він був диригентом хору, учителем недільної школи, головою Гуртка Молоді, а також викладав українську мову в народній школі.

В 1963 році виїхав до Вінніпеґу і там виконував різнородну працю: був пастором і диригентом хору УБЦеркви, випустив довгограючі платівки християнських пісень; був директором церковного радіоблаговістя, перекладав лекції для недільної школи, брав чинний уділ у набутті й праці української друкарні „Популяр Прінтерс".

Студіюючи в Манітобському університеті (1968-71), отримав ступінь маґістра. Богословську освіту отримав у Торонто Байбл коледжі, де отримав бакалавра богословія, а в роках 1971-73 закінчив докторську програму студій в Оттавському університеті.

Д-р Брич брав активну участь у видавництві „Дорога Правди", а також був секретарем Всеукраїнського Баптистського Братства, яке координує євангельсько-баптистську діяльність у світовому маштабі.

Останніх кілька років д-р Брич жив у Вайнленді. Був заступником секретаря Об'єднання Українських Євангельсько - Баптистських Церков у ЗСА, а також пастиром УЄБЦеркви в Крумлині, Па. Там відбулись похорнні Богослуження в днях 14-го і 15-го січня під проводом пастора Ярослава Папроцького з Філядельфії, а тіло похоронено на цвинтарі Валлі у Вайнленді.

Покійний був самітний, але залишив у глибокому смутку стареньку маму й сестру в Торонто, а також сестру і двох братів в Америці.

ЗАТВЕРДЖЕНО СКЛАД АМЕРИКАНСЬКОЇ ДЕЛЕҐАЦІЇ НА ПЕРЕГОВОРИ

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен затвердив керівний склад американської делеґації на майбутніх американсько-совєтських переговорах про роззброєння.

Головою американської делеґації на наступних переговорах, час і місце проведення яких остаточно ще не узгоджені, призначений 64-річний правник і дипломат Макс Кемпелман. Крім своєї ролі керівника делеґації він буде також очолювати робочу групу експертів, які будуть вести переговори з совєтськими делеґатами з питань космічної зброї.

Як відомо,під час розмов між державним секретарем ЗСА Джорджом Шулцом і совєтським міністром закордонних справ Андреєм Ґромиком у Женеві 7-го і 8-го січня ц.р. була досягнута домовленість, що майбутні американсько-совєтські переговори будуть проведені на трьох рівнях: одна група експертів буде обговорювати проблеми стратеґічної зброї, друга — проблеми ракетно-нуклеарної зброї середнього засягу і третя — питання космічної зброї.

Групу американських експертів на переговорах в справі далекосяжних ракет очолить 59-річний колишній сенатор-республіканець з Тексасу Джан Тавер.

Керівником американської делеґації на переговорах про ракетно-нуклеарне озброєння середнього засягу президент Р. Реґен затвердив дипломата Мейнарда Ґлітмана, який на протязі довгого часу був помічником головного американського представника на женевських переговорах про ракетно-нуклеарну зброю середнього засягу Пола Ніці.

Кандидатури всіх трьох нових американських делеґатів на наступних переговорах були запропоновані президентові Р. Реґенові державним секретарем Дж. Шулцом і дорадником в справах крайової безпеки Робертом МекФарлейном.

Всі три нові американські представники на майбутніх переговорах про роззброєння відомі своїми твердими консервативними поглядами і неодноразово виступали за необхідність підтримання американської мілітарної сили. Разом з тим, всі вони відомі як здібні державні діячі.

ПРЕЗИДЕНТ ПІДТРИМУЄ АКЦІЮ ПРОТИ АБОРТІВ

Вашінгтон. — У вівторок, 22-го січня ц.р., відбулася тут велика демонстрація проти абортів, яка помимо холодної погоди зібрала тисячі людей. Поліція оцінювала, що на демонстрації було 71,500 людей, які маршували з відповідними транспарантами по Пенсильванія авеню, викликуючи кличі.

Президент Роналд Реґен був першим промовцем на цій демонстрації і першим президентом від 12-ох років що промовляв у часі публічної демонстрації. Слова Президента через голосники з його бюра в Білому Домі викликали ентузіязм серед учасників маршу тому, що Президент заявив повну солідарність з демонструючими, як також ствердив, що загальний історичний напрям є за тими, які стоять проти абортів. Його слова прийняли сильними оплесками хоча ці оплески були менше ентузіястичні коли Президент також заявився проти бомбування абортних клінік, які в останньому часі постійно повторюються. Президент також сказав, що новий фільм, який він мав нагоду оглядати п. н. „Тихий крик" допоможе переконати Палату Репрезентантів і Сенат заборонити аборти в ЗСА, за виїмком випадків коли життя матері смертельно загрожене.

Як відомо, рівно перед 12 роками Верховний Суд ЗСА признав право робити леґально аборти якщо плід не має більше як 12 тижнів.

СОВЄТСЬКІ РЕЧНИКИ ПІДТВЕРДИЛИ, ЩО ЧЕРНЕНКО ХВОРИЙ

Москва. — Совєтські урядові речники офіційно підтвердили, що генсек і президент СССР Константін Черненко хворий.

Досі відомості про хворобу совєтського лідера надходили з Москви від заграничних кореспондентів, які покликувалися на поінформовані неофіційні джерела, але офіційні совєтські речники відмовлялися підтвердити або заперечити їх.

Чутки про хворобу Черненка посилилися після того, як тиждень тому несподівано було відкладено на невизначений час нараду керівництва країн Варшавського Пакту в Софії, про яку було оголошено ще в кінці минулого року.

Однак про характер хвороби Черненка совєтські речники не повідомляють і невідомо, лікується він вдома чи в шпиталі. Згідно з окремими повідомленнями, хвороба його серйозна, але не є небезпечна для життя.

Західні дипломати повідомляють з Москви, що один з відповідальних працівників ЦК КПСС Вадім Загладін в розмові з секретарем міністерства закордонних справ Франції Жаном Мішелем Бейлє, який перебуває з офіційною візитою в Москві, підтвердив факт захворювання Черненка. Таку ж інформацію від совєтських урядових осіб отримав і один з колишніх кандидатів на пост президента під час минулорічних виборів у ЗСА сенатор Гері Гарт.

Останній раз Черненко появився публічно під час вручення нагород групі совєтських письменників у Кремлі 27-го грудня минулого року. Три дні раніше він був присутній на прощанні з покійним міністром оборони Д. Устіновим в Будинку спілок, але під час похорону Устінова Черненко не появився на Красній площі і не стояв на трибуні мавзолею разом з іншими совєтськими вождями.

З часу приходу до влади на початку 1984 року Черненко не раз щезав з поля зору, але після цього публічна поява генсека спеціяльно передавалася по телевізії для спростування чуток про погіршення його здоров'я.

Як відомо, Черненко хворіє хронічною емфіземою легенів, і західні медичні експерти висловлюють думку, що холодна погода, яка триває цієї зими в Москві, можливо, неґативно вплинула на його здоров'я.

Зменшать федеральні субсидії на досліди

Вашінгтон. — Речники Адміністрації Реґена заявили, що в зв'язку із намаганням зменшити бюджетний дефіцит, вони вирішили знизити федеральні фонди на біомедичні досліди — нижче рівня, що їх запропонував Конґрес.

Урядовці сказали, що Адміністрація знайшла леґальну до цього дорогу, щоб затвердити суму їхнього видаткування на досліди, що їх в січні минулого року запропонував Президент — багато нижчу від цієї, що її схвалив Конґрес. Вони вважають, що не конечно, щоб рішення президента Реґена затвердив Конґрес.

Ці ж речники теж сказали, що Адміністрація зредукує велике число стипендій, — 23 відсотки, що їх признав Крайовий інститут здоров'я. Редукція фондів засягне такі ділянки медицини як: досліди над недугою рака, хвороби серця, артрит, біології клітин, молекулярну генетику, неврологічний розряд, досліди над відпорністю до інфекцій, крововилив тощо.

У СВІТІ

МАТИ ТЕРЕСА З Калькутти, католицька монахиня і опікунка бідних, опущених і залишених на поталу долі, відвідала також Китайську Народну Республіку з метою відкрити там свою станицю допомоги потребуючим. З Матір'ю Тересою довше розмовляв неофіційний лідер Китаю Денґ Шіаопінґ, а потім вона відвідала його спаралізованого сина, 41-річного Денґа Пуфанґа, який признався, що після розмови з цією унікальною під кожним оглядом жінкою він, атеїст, почув в собі бажання пошани і любови до тієї найвищої сили, що її Мати Тереса називала Господом Богом . Денґ Пуфанґ заявив опісля журналістам, що „ця жінка має таку велику силу волі і віру в собі, що вона всіх бідних, навіть атеїстів, вважає дітьми Божими, які потребують опіки".

УРЯД З'ЄДНАНИХ СТЕЙТІВ Америки відхилив тимчасово пропозицію Гондурасу про підписання договору про взаємну допомогу, який передбачав побудову на території Гондурасу цілого ряду військових американських баз і запевнив, що ЗСА, в ніякому випадку, не дозволять іншим державам світу переступити кордон тієї держави. Роберт МекФарлейн, головний дорадник президента Роналда Реґена у справах крайової безпеки, відвідуючи деякі країни Центральної Америки, відхилив пропозицію Гондурасу у розмові з тамошнім президентом Робертом Суазом Кордованом. ЗСА залишаються однак протектором Гондурасу і даватимуть йому потрібну економічну і військову допомогу. МекФарлейн просив також головне командування гондураської армії, щоб воно дозволило і в майбутньому нікараґуанським повстанцям користуватися базами на їхній території.

НОВИЙ ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР індійського уряду Раджів Ґанді заявив кореспондентам, що він в цьому році плянує відвідати З'єднані Стейти Америки і Совєтський Союз. Індійське пресове агентство заявляє, що Р. Ґанді обіцяв членам парляменту інформувати їх про всі розмови у Вашінгтоні і в Москві та про вступні заходи перед його поїздкою за кордон.

ПЕРШИЙ СЕКРЕТАР Польської Об'єднаної Робітничої Партії (ПОРП) тобто комуністичної партії Польщі, прем'єр-міністер і міністер оборони Войцех Ярузельскі відвідав Ґданськ, місто народження вільної робітничої профспілки „Солідарність". Портові робітники холодно вітали теперішнього лідера Польщі, а деякі навіть скаржилися перед ним на брак харчових продуктів і проблеми транспорту в місті. Лідер забороненої профспілки „Солідарність" Лєх Валенса, який працює на доках електриком, не був присутній на офіційному привітанні Ярузельского.

В АМЕРИЦІ

З УВАГИ НА ВИЇМКОВИЙ холод, який панував в останніх днях, мейор міста Ню Йорку Едвард Кач дав доручення, що на взір Філядельфії поліція має обов'язок силою забирати бездомних до міських притулків, щоб вони не замерзали на вулицях. Поліція Ню Йорку вже розпочала таку акцію, але організація оборони цивільних прав людини протестує, що доручення мейора Е. Кача є нелеґальне і що кожна людина має право перебувати там, де вона захоче, навіть коли це загрожує її здоров'ю.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАЛД РЕҐЕН заявив, що питання контролі озброєння буде тепер найважливішою справою, яку він собі ставить на початку своєї другої каденції. Це він ствердив у першій зустрічі із новою делеґацією, яка була недавно ним покликана до переговорів з представниками СССР у справі озброєння.

У ПЕРЕГЛЯДІ ЕКОНОМІЧНОГО стану ЗСА за 1984 рік стверджено, що національний валовий продукт країни піднісся в останньому році на 6,8 відсотка і тим показує найбільший ріст господарського стану від 1951 року. Одночасно стверджено, що в останньому році інфляція виносила лише 3,7 відсотка і була наменшою від 1967 року.

В КАЛІФОРНІЇ РОЗПОЧАВСЯ процес проти власників та учителів садочка, в якому, як стверджено, вони надуживали дітей в сексуальних цілях. Судова розправа, в якій оскаржують винуватців за 208 випадків сексуальних надуживань, є закрита для публіки з уваги на дражливість справи. Першим свідком у розправі був семилітній хлопчина, який свого часу був у садочку, та він без вагання зізнав про „сексуальні гри", які переводили учителі та вказав на учителя, який це з ним робив.

В МІСЦЕВОСТІ ГОДДАРД, Кензас, 14-літній хлопчина застрелив у школі свого директора та поранив двох інших учителів та одного учня. Учня арештовано, але причина його вчинку досі не відома. Населення та його товариші є глибоко порушені несподіваним вчинком. Вбивця є високо інтеліґентним але самітнім хлопцем, якого часто товариші висміювали.

ЗАКОН ПРО РІЛЬНИЦТВО та харчування, який вигасає в біжучому році, є на думку всіх зацікавлених анахронізмом і тому мусить бути зміненим. Уряд Р. Реґена пропонує „революційні" зміни в тому законі, які змінять цілу рільничу політику країни.

У СУДОВІЙ РОЗПРАВІ проти Ричарда Міллера, агента ФБІ, якого арештували за шпигунство на користь СССР, суддя відкинув головний атут оборонців Р. Міллера, що його змусили інші агенти признатися до шпигування і „покаятися", як незгідний з правдою. Детектор виявлення правди показав, що Міллер таки передавав інформації своїм совєтським приятелям подружжю Огородніковим.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00
UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою —
За зміст оголошень Редакція не відповідає

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00.
Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Верховний Суд і злочини у школах

Ще в 1980 році Теодор Чоплік,директор середньої школи Піскатавей у стейті Ню Джерзі перевів ревізію в торбинці одної 14-літньої учениці 9-ої кляси і знайшов там цигарки, маріхуану та докази, що вона займалася поширюванням наркотиків між своїми товаришами й товаришками. Її видалили зі школи, але батьки її заскаржили названого керівника школи до суду, який признав їм рацію. Мовляв, названий керівник школи порушив „конституційні права" школярки. Справа опинилася аж в Верховному Суді, який кілька днів тому скасував вирок Верховного Суду стейту Ню Джерзі та признав право вчителям чи шкільним керівникам переводити ревізію у скритках чи торбинах вихованців „якщо є для цього оправдана підозра".

У випадку цієї школярки підозра була оправдана, бо вже приловили її, що вона, всупереч приписам школи, курить цигарки у туалеті. Член Верховного Суду Байрон Вайт мотивував присуд цього Суду арґументом, що „наркотики і злочини стали важливими соціяльними проблемами" і що тому й свобода учнів у школах повинна бути обмежена.

Рішення Верховного Суду було правильне. Надмірний лібералізм в Америці довів не тільки до шкідливих для держави політичних наслідків, але й до жалюгідних проявів з ділянки моралі, етики, правосуддя. Не тільки середні, але навіть народні публічні школи стали тереном розгульности, яка стала наче звичайним „нормальним" явищем, що з ним не всилі впоратися керівники шкіл і вчителі. Вихованці шкіл, хлопці і дівчата, не лиш самі користуються наркотиками, але й стають аґентами гуртових продавців наркотиків. Малолітні хлопці і дівчата приносять з собою до школи пістолі у торбинах чи торбах на книжки і нахваляються перед шкільними товаришами й товаришками, що вони „герої". У минулому тижні арештовано двох учнів, у віці 14 і 15 років, які разом ізількома іншими, що їх ще розшукують, напали й важко побили відомого в Ню Йорку актора і акторку, як вони йшли на пробу до театру. Подвір'я деяких шкіл стають ринками збуту для торгівлі наркотиками.

Повний упадок дисципліни у публічних школах — це вже „нормальний" стан, в якому трудно вчителювати, бо для цього треба мати величезний терпець, гарт духа і рішучість. „Конституційні права" і „права людини" стали недоторкальними табу, які спутують руки і поліції і суддям і вчителям в Америці. Поруч із фанатизмом, з яким американські ліберали обороняють „права людини" у цій країні і країнах, де ці права обмежені, хоч дані країни признані супроти Америки (Південно-Африканський Союз, Чіле, Ель Сальвадор) — ті самі „борці за права людини" мовчать про все те що діється в Совєтському Союзі чи на Кубі й усіх країнах , де комуністи захопили владу. Не диво, що члени лівого крила Демократичної партії в ЗСА дістали марку „м'яких" супроти комунізму, що й стало чи не головною причиною глибокої кризи в цій партії і затрати її давньої популярности і давнього значення. Розсудливіші члени Демократичної партії перестерігають партійний провід і таких своїх лідерів, як голова демократичної більшости в Палаті Репрезентантів Томас О'Ніл і сенатор Едвард Кеннеді, що відворот від крайнього лібералізму і зворот в сторону традиціоналізму є найпершою передумовою майбутніх успіхів Демократичної партії у виборах. Минулорічні президентські вибори, що закінчились лявінною перемогою консервативно-республіканського лідера Роналда Реґена доказали, що Демократична партія із своїм вислугуванням робітничим спілкам та „кольоровим меншинам" втратила контакт з величезною більшістю народу.

Розгуканість дітвори і молоді у публічних школах і повна затрата дисципліни — це наслідок саме того погубного лібералізму. Тому треба привітати той присуд Верховного Суду, який заперечує право шкільних дітей і недолітків покликуватися на конституцію й одночасно робити бешкети. Було б добре, коли б той присуд Верховного Суду став початком прикорочування „конституційних прав" порушників законів. Гасло „закон і порядок" завжди актуальне і не можна покликуватися на конституцію, щоб її зараз же порушувати, використовуючи свободу для її загирювання.

Іван Боднарук

ЕТІОПІЯ — ЦЕНТР ГОЛОДОВОЇ КАТАСТРОФИ

Голод в Африці дійшов до таких розмірів, що,за твердженнями „Тайму," 150 мільйонам людей грозить голодова смерть, а сотні тисяч уже погинули з голоду. Осередком страшного горя стала Етіопія, звана також Абісинією. Голод прийшов через кількарічну посуху й нездарну комуністичну господарку, бо Етіопія має прокомуністичний уряд. Він звернувся спершу до Москви з проханням харчів і ліків, але зустрівся з одвертою відмовою. А Захід стрепенувся щойно тоді, коли британська телевізія почала висвітлювати кошмарні сцени з померлими з голоду, головно жінками й дітьми. Тоді щойно західні держави почали посилати до Етіопії харчі, ліки, лікарів і виряд для влаштування таборів для втікачів із околиць, де не стало краплини води. Щоб уникнути скандалу, почав тоді й совєтський уряд посилати кораблі з допомогою. Преса повідомляла, що при розподілі харчів і води по тих таборах відбувалися дантейські сцени. І так рятують Етіопію і Африку від голодової смерти ті „колоніялісти" й „імперіялісти", що їх оті „невтральні" африканські країни, зорієнтовані на Совєтський Союз, ще недавно лаяли, як своїх ворогів.

Після Другої світової війни прийшла деколонізація Африки. Сьогодні показалося, що колоніялізм Англії, Франції, Німеччини і Голляндії — це не було лихо для африканських країн, а добро, яке вирвало ці країни з кам'яної доби: ті держави побудували там шляхи, залізничі лінії тощо. А коли на місце „колоніялістів" прийшла совєтська власть та їхні сателіти, принесли африканським країнам голод, замість сподіваного „раю". Совєти підтримують Етіопію і посилають їй зброю, бо хочуть чужими руками знищити Сомалію, яка викинула із своєї території совєтських дорадників і закрила совєтські бази. Між Етіопією і Сомалією існує історичний конфлікт і вони довго вже ворогують.

У північній Африці в районах Червоного моря Етіопія займає дуже важливе стратегічне положення . Із своїм 28-мільйоновим населенням є вона другою країною в Африці щодо величини і є територіяльно дев'ять разів більша від сусідньої Сомалії. Це одна із найстарших у світі донедавна монархій. У 1974 році монархію повалили військовики й від того часу вона є республікою. Давня італійська колонія Еретрія злучилася з нею в 1952 році і була включена до Етіопії, як її провінція в 1962 році.

Етіопія — це гориста країна з різнорідним кліматом, залежним від висоти терену. Центр країни творять два високі плоскогір'я, з яких західня частина лежить від Червоного моря до кордонів Кенії і сягає до висоти 2,400 метрів понад рівень моря, а східня, нижча, простягається в напрямі Індійського океану. Назагал це гаряча й вогка країна. Її площа виносить 1,2221,000 квадратових кілометрів. На північному сході межує з морем і Сомалією, на півдні з Кенією, на заході з Суданом. Найбільше місто — це столиця Адіс Абеба, заснована в 1880 роках. Має приблизно 650,000 мешканців. Друге місто — це Асмара з приблизно 200,000 населення. Це столиця провінції Еретрії, колишньої італійської колонії.

Населення Етіопії — 95% живе по селах або в малих містах, що мають менше, як 10,000 людей. Домінує група амгара, яка нараховує приблизно 5 мільйонів, себто 20 відсотків усього населення Етіопії. Це давні імігранти з півдня Арабії. Значну групу населення творять номади. В Етіопії живе понад 60,000 чужинців: араби, французи, індійці, греки, американці, італійці і шведи. Араби — це дрібні купці, розсіяні по всій країні; італійці — це останки тих, що окупували Етіопію в 1936 - 1941 роках, або колонізували її вже раніш, особливо Еретрію в 1890 - 1941 роках. Інші европейці — це технічні помічники й дорадники, місіонери, військовики.

В основному, Етіопія — це православні християни, але половина населення визнає іслям. Християнство прийшло до Етіопії в ІУ столітті, коли королівська родина прийняла його. В УІІІ столітті етіопські монархи переклали святі книги на етіопську мову. Етіопська Церква дістала свого єпископа від александрійського патріярха і на протязі століть розвинула власні обряди і звичаї, з бубнами і танками в Богослуженні. В етіопській християнській Церкві і в деяких традиційних поганських релігіях помічаємо великі впливи юдаїзму. Подекуди святкують суботу, як і неділю, практикують обрізання, строгі пости. Церква посідає 25 - 30 відсотків землі. В північно-західній Етіопії живе 20,000 фалашів, які зберігають форму старожидівського Завіту. Приблизно 10 відсотків населення ще практикує традиційні анімістичні племінні релігії. В країні панує свобода релігії. Іслям визнають у західній Еретрії і в східніх і південних частинах Етіопії. В ХУІ сторіччі понад 20 років тривала релігійна війна між християнами і мусулманами.

Понад півстоліття італійської окупації відбилося в харчуванні країни: її мешканці люблять европейські страви. Життя в Адіс Абебі нагадує життя европейських міст, хоч багаті жінки носять традиційний етіопський одяг „шама", що нагадує гіндуську „сарі".

Етіопія — залежна економічно від рільництва і скотоводства. Велика її частина має дуже родючу землю. Вирощують пшеницю і ячмінь, дико росте кава. З дерев ростуть евкаліпти, акація і кактус. Тваринний світ Етіопії — це леви, леопарди, слони, жирафи, носороги, гіпопотами й крокодили.

З МОГО ВІКНА

Іванна Савицька

Жовта картка

(Прямо з життя)

Ви теж дістали колись „жовту картку" за порушення правил їзди, а вже, що дістали! Не викручуйтесь, не заперечуйте, пане брате, бо воно трапляється у найпорядніщій родині, трапилось якось і мені. Їду я вечерком, їду собі поволеньки, аж тут за мною єрихонська труба на всі заставки репетує і сипле вогненим світлом.

Ого, біда! — подумав я зразу кмітливо, поліція мене лапає. І стали молодики мене сивоглавого збирати за неуважну їзду. „Стап сайн" стояв намальований, а я чмихнув повз нього, наче крилата птиця.

— Дихніть, добродію, — каже мені поліцист, — може ви в гостях випили? Я задубів, збентежився, бо щойно ковтнув здоровий пайок часнику, але уволив бажання і молодик, відчахнувся зразу, став питати про тітку, про бабу і місце мого народження.

— Україна? Ми такого не чули, — і поставив мене без вагання в широку рубрику чехів.

— Розправа в суді за два тижні, явіться точно і приготуйте готівку, бо чеків там не приймають.

І ось я в суді перед найвищим трибуналом, який тутже з'явився і ще не встиг випити ранньої кави.

Людей-винуватців налізло, як тарганів до „мотелю", голки не встромиш, заля повнісінька, а горяч така, як у пеклі. Я скинув плащ, скинув річ ясна, капелюх і втиснувся в десяту лавку у вузеньку шпаринку поміж двома брюнетами. Всі ми чекали на виклик.

Точно девята тридцять засів за столом суддя і став „сповідати" винуватців. Та ні, не зразу, бо втяв собі довженьку промову. Те, що я спам'ятав, переповім і вам.

— Дорогі сітізени! Тут не різня і Боже боронь — не злодійство. Кожному буде по заслузі. Злегковажив закон їзди, мусиш терпіти. Пошкодив когось, зробив матеріяльну кривду, плати голубчику, або бери адвоката. Як хто хоче? Ану підходьте з вашими жовтими картками.

Мене покликали мабуть десятого, і суддя, глянувши на мою кучеряву голову, зразу спитав: — Ви пане пан, чи пані, бо я не добачаю добре.

— А вже, що пан, хіба не бачите краватки? — А потім мені сказав, що зайво забираю час, бо на картці написане, що в той день була мряка і напис хтось обірвав. Якого біса вас тут до мене післали: „Ю ар дисчарджд".

Отак я на власній шкурі переконався тоді, що в суді немає злодійства, немає кривди, ні зла, а є велика справедливість.

Історії ще не кінець. З піднесеним гордо чолом я підійшов до лавки, яка видимо спорожніла, та вже не застав ні брюнетів, ні мого нового плаща, ні капелюха з пірцем.

Михайло Лоза

ЩЕ ОДНО СВІДОЦТВО ПРО НІМЕЦЬКІ МЛИНИ СМЕРТИ

II.

„Коли згадую про ці страхіття" — продовжує автор, — і жорстокості, що їх німці практикували на невинних людях, прямо тяжко повірити в те все, але це є правдою і я свідчу з чистим сумлінням. СК (Штраф-Колона, прим. М.Л.) була вишуканою лябораторією жорстокостей СС поліції над в'язнями. До речі, відома крематорія в Саксенгавзені, де спалювали людські тіла, не згасла ще довго після капітуляції німецького режиму. Палили в ній не тільки мертвих, але також ще напівживих людей, а вже найбільш безборонних наших воєннополонених братів. Багато у крематорії стопилося в'язнів, головно в роках, коли німецька армія наступала, як була сильна та ішла вперед." (Стор. 66-67)

Написання й видання своїх спогадів про „млини смерти" Михайло Ільків уважав за свій обов'язок. Про це він говорив у вступі до першого розділу: „Мабуть, легше було б розв'язати завдання з кількома невідомими, аніж написати короткий спогад зі свого особистого минулого життя. Але це справа сумління, це обов'язок і конечність супроти Родини і Друзів політв'язнів, то таке приречення ми самі склали в концентраційних лагерах. Було б гріхом того не виконати тоді, коли нас так мало в живих осталося. Тому такий спогад — то цей обіцяний обов'язок супроти всіх тих дітей Матері-України, замордованих по-звірячому у гітлерівських концентраційних лагерах." (стор. 9).

У подібному сенсі висловився автор і в висновках. Ось декілька звідтам взятих думок: „Спогад про пережите в гітлерівсько-німецьких концентраційних лагерях політичних в'язнів — це дуже коротко зібрані спорадичні малюнки, але, з другої сторони, — це виконання морального зобов'язання, яке ми, в'язні взяли на себе ще в лагерах. Таке призначення припало мені, тому роблю, вважаючи це великим щастям від Бога. Все, що я пережив і бачив у лагерях, мабуть розумом одної скромної людини передати неможливо. Жорстокості, які СС поліція застосовувала до в'язнів у концентраційних лагерях, були продумані і пляновані державною системою. Їх виконували державні власті. Вони діяли в рямцях державного леґального законодавства. При тому мушу ствердити, що СС поліцаєм міг бути тільки родовитий німець, або як їх називали „райхсдойче". Всі інші, т. зв. „Фольксдойче", це ті, що виконували наказ расових німців. Тому, на мою скромну думку, держава несе відповідальність за всі доконані в кацетах злочинства. При тому в мене одно бажання, щоб історія України таких ганебних нелюдських вчинків ніколи не знала". (стор. 82).

Із зацитованого уривку бачимо, що автор здавав собі справу з того, що його спогади не вичерпують всього того, що діялось у млинах смерти, у яких він перебував. Все ж таки, хоч спогади короткі, є вони важливим документом про німецькі злочини. Колись у майбутньому, хтось, хто візьметься за написання документальної книги про голготу українського народу, не помине спогадів Михайла Ількова: в його книжці знайде багато цінного джерельного матеріялу.

У книжці Михайла Ількова є й деякі недотягнення, на які рецензент є обов'язаний також звернути увагу. Наприклад на 15-16-ій сторінці є таке речення: „Залишаючи наш Львів у кінці жовтня, большевицька адміністрація влаштувала імпрезу для відзначення жовтневої революції." В цьому реченні належить виправити дві справи. Поперше: Роковини жовтневої революції большевики відмічували і відмічують на початку листопада. Правда, революція зветься жовтневою, але цю назву дано їй для того, що в тому часі, коли вона відбувалася, був ще жовтень за старокалендарним численням, а старий календар був в тому часі обов'язковий. Щойно большевики впровадили новий календар. Подруге: саме речення збудоване неправильно. Дієприслівник в підрядній частині речення можна вживати тоді, коли дію підрядної і головної частини речення виконує той сам підмет. Тому то зацитоване речення можна розуміти так, що большевицька адміністрація покидала Львів. В цьому випадку не большевики покидали Львів, а автор спогадів. Для ясности слід було замість підрядної частини з дієприслівником вжити підрядне часове речення в роді: „Коли я залишав Львів..., большевицька адміністрація..." Мовних недотягнень в книжці є більше, і про них ще буде мова окремо, а перед тим ще одно зауваження, яке відноситься до певної події. На 52 стор.

(Закінчення на стор. 6)

Ол. Шпилька

Але ж — не в Женеві!

Містер Джордж Шулц: Радий зустрінутись із вами, товаришу Ґромико, у цьому невтральному місті для налагодження добрих взаємин між нашими країнами.

Товариш Андрей Ґромико: — Що це перед вами?.. Список нових вимог?!...

Шулц: — Ні, це — перелік попередніх, нарушених вашим урядом домовлень.

Ґромико: — Не будьте злопам'ятними!.. Наша зустріч — початок нових взаємин між нашими країнами і відвернення загрози миру у цілому світі...

Шулц: — Розпочинаючи від перших угод моєї країни із урядом СССР та закінчуючи останніми, — всі вони були грубо нарушені і недотримані!

Ґромико: — Ви прибули читати мені лекцію, чи — домовитись про добрі взаємини із Совєтським Союзом?!...

Шулц: — Соррі! (Вибачаюсь!). Але давайте, по-дружньому: Ялта — нарушена?...

Ґромико: — То — Сталін! Культ особи і, взагалі, негідник!..

Шулц: — Тегран — нарушений?!..

Ґромико: — Але і там — Сталін!... Душогуб!..

Шулц: — Берлін?!.. Нарушений!?..

Ґромико: — Також — його провина!...

Шулц: — Париж?!...

Ґромико: — Це вже Хрущов з Булґаніном! Кльовни! Мерзотники!...

Шулц: — Лондон?!..

Ґромико: — Також — вони!... Дурники, негідники!..

Шулц: — Гельсінкі?..

Ґромико: — Це вже Леонід Ілліч! П'яничка!...

Шулц: — Владивосток?!...

Ґромико: — І тут він — недотепа, самодур!..

Шулц: — То ж як вірити урядові вашої країни?..

Ґромико: — Але ж у Женеві вас ніколи наш уряд не обдурив!?...

Шулц — То правда, що ніколи!...

Ґромико: — То чому б нам у цьому місті не започаткувати справжні й тривалі домовлення?!...

Шулц: — Чому б ні?.. Де маю поставити свій підпис?...

Ґромико: — Отут...

Шулц: — Про що тут написано?...

Ґромико: — Про спільне домовлення у справах розброєння!

Шулц: — Кличте фотографів!

Іван Олексишин

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ АРМІЙ І ЇХ СПІЛЬНИЙ ПОХІД НА КИЇВ

VIII

Закінчення

Некорисним для молодої Української Держави був низький економічно-господарський розвиток на українських землях, які були під володінням Росії. Майже всі великі земельні посілості, промисел і торгівля були в руках чужинців, майно яких український соціялістичний уряд плянував знаціоналізувати, тому властителі цього майна, а також багато міщан і робітників, які працювали в багатих землевласників і фабрикантів ворожо поставилися до творення Української Держави.

Внаслідок нездарної державної адміністрації появилася „отаманщина", очолювана переважно місцевими людьми, які нікого з державної або військової влади не слухали, а діяли самостійно, ширили замішання серед населення, грабували цукроварні, гуральні, накладали контрибуції на селян там, де вони перебували, а навіть допускалися погромів населення. Це було причиною незадоволення населення, яке бажало спокою і насильної влади, що завела б правопорядок.

Довге перебування українського народу під володінням сусідів витворило в народі почуття меншевартости й брак довір'я у свої власні сили, тому по розвалі російської імперії, ми не могли створити одного державного уряду, а було їх кілька, а саме: Українська Центральна Рада, яка для прочищення простору України від різних ватаг, які в тому часі на ньому перебували, запросила німецьке військо; харківський уряд наставлений Москвою, який спровадив на Україну большевиків. Пізніше на місце Української Центральної Ради прийшов гетьманський уряд, з яким багато наших інтеліґентів, які були в попередньому уряді не хотіли співпрацювати й допомогти в організації Української Держави, тому гетьман Скоропадський був змушений шукати допомоги в німецькій армії, а навіть в російських монархістів, проти харківського уряду і своїх загорілих партійців. Після повалення гетьманського уряду владу перебрала Директорія, за якої було аж три уряди: Директорія, яка покладала надію на Антанту і її сателіта Польщу; харківський уряд, залежний від московських большевиків і галицька Диктатура, яка сподівалася допомоги від Антанти й ген. Денікіна. Ці уряди не могли дійти до порозуміння між собою, бо вірили в чужу допомогу, з чого скористали большевики, які вислали в Україну своїх вишколених аґітаторів приобіцюючи „рай на землі", а пізніше також свої військові загони, які по зламанні всякого опору, запровадили т. зв. „диктатуру пролетаріяту".

Від'ємною сторінкою української влади була також велика толеранція до чужонаціональних елементів — на східньому і центральному просторі України до російських монархістів і різних большевицьких аґітаторів. Ці останні при кінці січня 1918 року своєю аґітацією спричинили були навіть явне повстання київського пролетаріяту проти Української Центральної Ради, яке тяжко було здушити, тому що розаґітовані большевицькими агентами вояки Богданівського, Наливайківського й Полуботківського полків проголосили невтральність до цього повстання і щойно при допомозі Гайдамаків, зорганізованих на Слобожанщині Симоном Петлюрою, та галицькій півбатерії, що складалася із студентів Львівського університету, пощастило це повстання зліквідувати.

Подібну толеранцію до провідних польських діячів і керманичів їхнього підпілля виявила Українська Національна Рада й команда українського війська у Львові, коли польські боївки стріляли на українських вояків, які пильнували спокою і порядку на вулицях міста. Коли сотникові Дмитрові Вітовському, першому комендантові українського війська у Львові й Українській Національній Раді, дораджувано, щоб для безпеки інтернувати польських діячів і провідників підпілля, то він відповів, що завданням його є дати охорону українському урядові, а не боротися з польським населенням у місті, а деякі члени Української Національної Ради загрозили уступленням з Ради, якщо б ужито репресій над польським населенням. Інакше поступили поляки, коли українське військо 21-го листопада 1918 року залишило Львів, вони інтернували Митрополита Андрея Шептицького, а багато визначних українців вивезли до табору інтернованих у Домб'ю коло Кракова.

Тодішнє міжнародне положення також не сприяло творенню української держави, тому що переможні держави Антанти не хотіли допустити до поновного росту Німеччини. В інтересі Антанти було скріпити силу відновленої Польщі й відновити монархістичну Росію. Тому держави Антанти, а головно Франція і Англія давали Польщі й російським монархістам під проводом ген. Денікіна й ген. Колчака свою допомогу — моральну, матеріяльну, військову і політичну, а Україну обдурювано різними місіями, ціллю яких було зискати на часі в доставлюванні війська на фронт, амуніції та іншої військової допомоги полякам і білоґвардійцям.

Україна залишена своїй власній долі, політично розсварена, військово незорганізована як слід, економічно слаба, не маючи допомоги зізовні, навіть санітарної, армія якої слабо озброєна в малу кількість амуніції, особливо, якщо йшлося про кріси, і слабо одіта, була змушена воювати на західньому просторі України з поляками, а на східньому просторі з большевиками й білоґвардійцями, а пізніше десяткована недугою тифу, встоятись не могла.

І хоч український народ війну програв і втратив свою державну незалежність, а однією із найголовніших причин цієї невдачі була погубна партійна ворожнеча, то ця втрата є тільки тимчасова, тому що ідея незалежности української держави й соборности українських земель глибоко вкоренилися в серцях українського народу, де б він не жив — на своїй тепер поневоленій батьківщині або поза її межами.

Кінець

ПРОТОКОЛ

РІЧНИХ НАРАД ГОЛОВНОГО УРЯДУ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ, ЩО ВІДБУЛИСЯ НА СОЮЗІВЦІ В ДНЯХ ВІД 4-го ДО 9-го ЧЕРВНЯ 1984 РОКУ

(6)

ВІВТОРОК — 5-ГО ЧЕРВНЯ 1984 Р.
Пополуднева сесія — год. 3.00 по полудні

Пополудневі наради відкрив головний предсідник д-р І. Флис. Подав, що першою точкою на порядку пополудневих нарад є справа

ПІДШУКАННЯ МІСЦЯ НА НАСТУПНУ, 31-ШУ КОНВЕНЦІЮ УНС

Головний предсідник сказав, що Округа Рочестеру знову пропонувала, щоб наступна Конвенція відбулася в їхньому місті, але згідно з традицією, Конвенції УНС не відбуваються підряд у тих самих місцевостях. Сказав, що головний радний Р. Татарський запропонував Дітройт, як місце наступної Конвенції. До уваги треба брати величину залі на наради Конвенції, ціну кімнат в готелі та можливості прохарчування в ресторанах.

Т. Максимович запропонував, щоб наступна, 31-ша Конвенція УНС відбулася у Маямі, Фльорида. Сказав, що українські організації Маямі з великою приємністю гоститимуть делегатів 31-ої Конвенції в Маямі Біч. Перед виїздом на ці наради він порозумівся з деякими першоклясними готелями в Маямі і одержав ціни за кімнати для делегатів. Ті ціни можна буде ще виторгувати тоді, коли буде рішено, що Конвенція відбуватиметься в одному з поданих ним готелів. Ціни доїзду з летовища до готелів є помірковані, як теж ціни прохарчування в ресторанах.

В. Квас попросив застановитися над тим, щоб відбути Конвенцію в околиці Союзівки. Сказав, що в околиці є дуже гарні і просторі готелі, які можуть примістити всіх делеґатів та мають відповідні залі на наради. При тому вечорами делеґати могли б відвідувати Союзівку, де були б відповідні розривкові програми та забава. Ціни за нічліги і прохарчування були б на багато нижчі, як у всіх інших готелях. Доїзд також є догідний.

Р. Татарський зреферував можливості відбуття Конвенції УНС в Дітройті. Сказав, що кошти транспортації до Дітройту можливо будуть більші як на Союзівці, але готель в Дірборн, Мич. є дуже великий, в ньому міститься багато ресторанів, як теж і в околиці готелю є багато ресторанів. Готель є положений далеко від місць, де є поселені українці, але на Конвенцію він дуже надається. Ціни за нічліги є ті самі, що в готелях на Фльориді. До церкви є дуже далеко — менш більш так, як і в Маямі, але можна б запросити священника до готелю, щоб відправив Службу Божу.

Головний предсідник додав, що в Дірборні немає вибору в готелях, бо там є тільки той один готель, а в Маямі є багато готелів і можна вибирати той, де ціни будуть нижчі.

Е. Іванців дораджував відбути 31-шу Конвенцію УНС у Вашінґтоні. Там є декілька гарних готелів, де могла б відбутися Конвенція. Доїзд з летовища до готелів є дуже догідний, проблеми з прохарчуванням не було б, бо всюди є подостатком різних ресторанів. Вашінґтон є містом конвенцій. Ціни в готелях за нічліги є переважно такі самі, як в інших більших містах. Підкреслив, що коли з'їдуться у Вашінґтоні делеґати, які репрезентують 35 стейтів Америки, щоб відбути там Конвенцію, то це буде атракцією для Вашінґтону і він запевняє всіх, що на коктейл прийдуть сенатори і конґресмени. У Вашінґтоні є великі можливості представити УНСоюз, як велику організацію, яка має свої Відділи, розкинені по цілій Америці — від одного побережжа до другого, а теж по всій Канаді.

Уляна Дячук сказала, що треба застановитися над висотою коштів канадських делеґатів, бо кошти їхнього доїзду на останню 30-ту Конвенцію були найвищі.

Текля Мороз подала, що кошти переїзду літаком з Канади на Фльориду є багато танші, як до будь-яких інших місцевостей в Америці.

Її дані подвердили всі інші канадці.

Т. Шмаґала ствердив, що Конвенція належить до найбільш коштовних подій, що влаштовує УНСоюз, і тому над місцем її відбуття треба добре застановитися і все добре обчислити. Дав внесок, щоб головний предсідник д-р І. Флис і головний касир Уляна Дячук розглянули всі подані оферти, обговорили всі справи, зв'язані з відбуттям і коштами конвенції з Головним Екзекутивним Комітетом і прийшли з готовим рішенням на наступні наради Головного Уряду УНС. Внесок, який піддержали Ґльорія Пашен і мгр І. Геврик, прийнято одноголосно.

Головний предсідник попросив, щоб головні радні висловилися, хто з них є за відбуттям Конвенції в Маямі, а хто у Вашінґтоні. За відбуттям конвенції у Маямі голосували 14, а за Вашінґтоном 6.

Інж. А. Дорошенко запропонував, щоб Екзекутива, розлядаючи можливості, де відбувати наступну Конвенцію, брала до уваги не тільки кошти, але теж і те, що сказав Е. Іванців, а саме нагоду використати американських впливових людей для української справи.

Головний предсідник сказав, що на його думку повністю вистарчає запросити на Конвенцію когось із американських політичних діячів, щоб сказав слово і на тому кінець. З практики всі знають, що на Конвенції ніколи не стає часу на полагодження всіх союзових справ, а не, щоб ще тратити час з різними політиками.

Е. Іванців спростував, що він не мав на думці того, щоб американські політики забирали час призначений на конвенційні справи, але що у Вашінґтоні для них є догідніше прибути на спільні полуденки, бенкет чи коктейл.

Д-р М. Куропась сказав, що для того, щоб прибув хтось з американських високопоставлених осіб на Конвенцію, не треба відбувати її у Вашінґтоні. На останню Конвенцію УНС, що відбувалася у Рочестері, прибув заступник президента Америки Джордж Буш. Він є певний, що коли буде відповідне запрошення, то хтось з високопоставлених політиків може прибути і до Маямі.

Марія Чучман піддержала свого передбесідника і висловилася проти відбуття 31-ої Конвенції УНС у Вашінґтоні.

Д-р І. Флис заявив, що згідно з одноголосно прийнятим рішенням, Уляна Дячук і він розглянуть всі можливості, де можна буде найдогідніше відбути наступну 31-шу Конвенцію УНС. При тому попросив, щоб Т. Максимович розвідався про готелі та можливості відбуття Конвенції у Голливуді, Фльорида.

КУПНО ЗЕМЛІ ВІД Н.Т.Ш. НА ПОБУДОВУ ДОМУ ДЛЯ СТАРШИХ ВІКОМ СОЮЗОВЦІВ

Д-р І. Флис зреферував справу. Подав, що свого часу д-р Я. Падох повідомив УНСоюз, що Н.Т.Ш. має на продаж землю, яка може бути пригожа на побудову дому для старших віком союзовців, бо земля прилягає до посілости Союзівки. УНСоюз закупив би біля 50 акрів тої землі. До дороги прилягає 475 стіп і це вистарчало б, щоб могли побудувати на цій землі дім для сеніорів. Н.Т.Ш. жадає за один акр землі, що прилягає до дороги $10,000 — тих акрів є чотири, а за решту землі по $2,000 за кожний акр. Н.Т.Ш. жадає за всю землю $140,500, а УНСоюз є готовий заплатити за неї $87,000. При тому висловив надію, що обидва товариства погодяться відносно ціни. Земля є рівна і гарна і на ній можна буде побудувати початково 10 будинків. Треба спершу побачити, яке буде зацікавлення сеніорів у купні тих будинків. Пляни побудови будуть однак виготовлені на всі 50 будинків.

Д-р Я. Падох, на вступі заявив, що тут немає питання ціни, бо Н.Т.Ш. не може відмовити УНСоюзові, а тим самим сеніорам продажі цієї землі. Ціль, на яку вона є призначена, є виїмкова для УНСоюзу і для української громади. На ту ціль УНСоюз має вже давно зібрані гроші. Н.Т.Ш. рішив продавати землю, тому що стейт наложив на нього податки від нерухомостей. На його думку, побудова таких домів для старших причиниться у великій мірі до спопуляризування Союзівки.

Головний предсідник поінформував, що причиною, що ще дотепер не куплено тієї землі, є що ще не перевірено, чи там можна дістати воду, яка є її якість і яка кількість. УНСоюз мусить скласти з Н.Т.Ш. умову, щоб на протязі 6-ох місяців могти провірити чи там є подостатком води, яка вистарчала б для 50 домів. Як буде запевнення, що води є подостатком, УНСоюз купить цю землю.

Інж. А. Дорошенко запропонував, щоб члени Головного Уряду пішли і оглянули ту землю.

Мгр І. Геврик підкреслив, що члени Н.Т.Ш., які заразом є членами УНСоюзу також схочуть скористати з можливости набуття такого дому так, що пободова дому для старших принесе користь не тільки УНСоюзові, але й Н.Т.Ш.

В. Квас сказав, що він добре познайомлений зі згаданою посілістю і він повністю піддержує потребу її набуття. При тому висловив думку, що там не буде проблеми з водою.

Головний предсідник попросив, щоб Головний Уряд виніс рішення, яке уповноважнювало б екзекутиву завершити купно тієї землі.

В. Пастушок подав внесок, щоб екзекутива зайнялася купном тієї землі. Внесок піддержав д-р Н. Олесницький.

Ґльорія Пашен сказала, що вона не має нічого проти побудови домів старших на Союзівці, але такі сеніори є теж в околиці Чікаґа, Бостону і в інших околицях і вони не зможуть перенестися жити біля Союзівки. Дораджувала подумати про тих всіх людей, а тоді виносити рішення.

Т. Шмаґала вияснив, що рішення побудови на Союзівці дому для старших було прийняте вже давно. Союзівка репрезентує УНСоюз — вона є символом УНСоюзу. Товариство сеніорів схвалило побудову дому саме там і до того треба пристосуватися. Він особисто думає, що це не перешкаджає будувати такі доми і в інших громадах.

В. Пастушок доражував, щоб старатися перевести таку будову без федеральної допомоги, бо це зобов'язує і в такому домі тоді мусять мати приміщення старші люди різних національностей.

Інж. С. Куропась сказав, що рішення вже давно було зроблено, що на Союзівці має бути побудований дім для старших віком союзовців і тому не треба тепер ще раз дискутувати справи місця побудови цього дому. Теж було вже рішено, щоб закупити землю в Н.Т.Ш. і тепер залишається узгіднити ціну купна, що, на його думку, не буде проблемою.

Ґльорія Пашен і д-р М. Куропась дальше обсотювали думку, що побудова таких домів для сеніорів в інших околицях була б атрактивна і причиналась би до збільшення членів УНС.

Т. Шамаґала ще раз вияснив цілу ідею побудови дому для старших. УНСоюз вже давно вирішив побудувати на Союзівці дім для старших віком союзовців. Для тієї цілі фактично закуплено Союзівку. У різних місцевостях будують доми для старших, як пр. у Філядельфії українська католицька дієцезія побудувала великий дім для парафіян. Але це все не має нічого спільного з побудовою такого дому на Союзівці. На Союзівці має бути побудований дім для старших віком союзовців.

Головний предсідник попросив, щоб закрити дискусію на цю тему. Найважнішим під цю пору є закупити землю і почати будову 10 окремих будинків. Пригадав, що Т. Шмаґала дав внесок, який був піддержаний, щоб Головний Уряд уповажнив екзекутиву зайнятися купном землі та побудовою будинків. Переведено голосування — 20 голосували за внеском, 2 здержалися.

Після цього головний предсідник закрив наради (год. 5.00 по полу.) і всі пішли оглянути землю, яку хоче закупити УНС для побудови домів для сеньйорів.

СЕРЕДА — 6-ГО ЧЕРВНЯ 1984 Р.
Рання сесія — год. 10.00 рано.

Головний предсідник д-р І. Флис відкрив наради та повідомив, що сьогодні нараджуються поодинокі Комісії. Попросив головного секретаря В. Сохана, щоб ще раз подав склад тих Комісій.

В. Сохан відчитав склад Комісій, а голови Комісій подали, де і коли їхні Комісії засідатимуть.

На цьому головний предсідник закрив сесію і заповів, що чергова сесія почнеться в четвер о годині 10-ій ранку.

ЧЕТВЕР — 7-ГО ЧЕРВНЯ 1984 Р.
Рання сесія — год. 10.00 рано.

Головний предсідник д-р І. Флис відкрив наради і попросив, щоб члени Головного Уряду помогли знайти назву для нової будови на Союзівці, яка саме завершується.

Присутні подавали різні назви, але не узгіднено ніякої.

Після цього, головний предсідник представив присутнім голову Окружного Комітету УНС Чікаґа, Михайла Ольшанського, який, як гість прислухувався до нарад.

7. ЗВІТИ:

Звіт головного редактора „Свободи" Зенона Снилика

Звітовий період, тобто час від останніх нарад Головного Уряду на початку чевня минулого року до сьогоднішнього дня, проходив і частинно дальше проходить під знаком трьох подій крайового, а то й міжкрайового маштабу: 50-річчя штучно і з премедитацією переведеного голоду в Україні в 1932-33 роках, ІУ Світового Конгресу Вільних Українців і 90-річчя Українського Народного Союзу, цієї нашої найбільшої організації, яка була основою всього українства на Північно-Американському континенті, а відтак в цілому вільному світі. З уваги на важливу ролю, яку відіграв УНСоюз і його членство у цих трьох подіях, його україномовний орган „Свобода" був і є дальше сильно заанґажований у звітуванні та унапрямлюванні громадської думки в цьому напрямку. (50-літтю голоду, 90-річчю „Свободи" і УНСоюзу були присвячені останні два Альманахи УНСоюзу).

Меморіяльний Тиждень у Вашінґтоні перед пропам'ятною і величавою неділею, 2-го жовтня 1983 року, з участю біля 18,000 людей в маніфестації для вшанування пам'яті жертв Великого голоду, як і маєстатичний концерт у Кеннеді Центрі, які завершили цей тиждень, згадали своїм і пригадали чужим про історію злочинів червоної Москви, про один з найбільших голокостів в історії людства на вершку розвитку його цивілізації, про зумисне промовчування його в інформаційних і політичних колах Заходу та про загрозу для вільного світу, що нею являється імперсько-тоталітарний режим Москви, який місяць раніше не завагався знищити 269 невинних осіб на пасажирському літаку південно-корейської лінії.

Не можна було, однак, не висловити жалю, що цей всенародний український здвиг — найбільший у столиці ЗСА від часу відкриття пам'ятника в пошану Великого Кобзаря України — збойкотувала частина нашої громади, а подекуди навіть його поборювала влаштовуванням інших імпрез.

Це явище, незрозуміле середньому і молодшому поколінням українців, перенеслось також на ІУ СКВУ, перші два дні якого пройшли під знаком словесної баталії політичних середовищ у неспівмірному відношенні до інтересів, потреб і стремлінь цілої української громади. І хоч кінцевий акорд СКВУ, після загрози його провалу, прозвучав позитивним приреченням шукати спільної мови і довести до поєднання української громади в ЗСА, вже заіснували обставини (проголошення ХІУ Конгресу УККА без узгіднення із біля 30-ма організаціями, включно з УНСоюзом, щодо його формату у наслідок три і піврічного двоподілу), які турбують несполітизовану частину нашої громади. Вправді ведуться переговори і плянується спільне відзначення 20-річчя відкриття пам'ятника Т. Шевченка у Вашінґтоні та широкозакроєну кампанію проти русифікації України та інших поневолених Москвою народів, тому й є надія на привернення одностайного фронту, зокрема у відношенні до зовнішнього, тепер коньюнктурно сприємливого світу.

У цій ситуації „Свобода" обороняла інтереси УНСоюзу, не атакуючи нікого і нічого на внутрішньому відтинку, постійно звертаючи увагу на потребу толерантности, культрної форми дебат і дискусій так у пресі, як і на публічних форумах і абстинування від особистих нападів, часто-густо анонімними чи псевдонімними публіцистами. Але ми не могли мовчати, коли атакувалось нашу організацію чи її провідних діячів колективно і індивідуально. Це наш обов'язок як органу УНСоюзу, хоч це ми робили і робитимемо не тільки з обов'язку, але й з переконання та в ім'я загальних інтересів нашої громади, основою якої був, є і буде УНСоюз.

Що так воно є можна вказати на вже відбуті імпрези з нагоди 90-річчя УНСоюзу — в Шамокіні, Па., його колисці, в Дітройті, в Ню Йорку, в його осідку УНС в Джерзі Ситі, Н. Дж., — де церковні, громадські, наукові, культурно-освітні, жіночі і молодечі організації своєю присутністю і словами своїх представників заманіфестували пошану до Батька - Союзу і бажання причинитись до його дальшого росту і динамічности на службі членства, громади і нашого українського народу на материку.

Відчуваючи це щире бажання у нашій щоденній праці, як і незаступимість нашої газети в успішних акціях нашої цілої громади, ми старались популяризувати, підтримувати і звідомлювати про всі прояви ініціятиви тих чи інших організацій, груп та одиниць, завжди наголошуючи три основні постуляти нашого буття на поселеннях, що їх так яскраво скристалізували наші піонери на переломі ХІХ і ХХ століть: зберігати і розвивати нашу духову спадщину, причинюватись до розвитку країн нашого поселення і завжди нести допомогу нашому українському народові, який карається, але не кається і не піддається. Ми уважаємо це нашою девізою і нашою місією, тим більше, що ці постуляти є безперервним ланцюгом походу через дев'ять десяток років існування нашої газети і нашої організації, що його підтвердили вже чотири покоління членів діячів і провідників.

Переходячи до щоденного видавчого порядку нашого щоденника, що є фактично його конкретним звітом, над його появою п'ять разів в тижні, трудяться щоденно, крім звітодавця, члени редакції: Володимир Левенець, Любов Коленська, Людмила Волянська і Тамара Кардашинець, частинно (по два дні в тижні) затруднені д-р Володимир Душник і Ольга Кузьмович та до 13-го квітня цього року затруднена одна людина, яка прибула на Захід з України (почала працю 13-го жовтня 1982 року), і яку ми прийняли на працю більш з гуманних мотивів, як з потреб, Редактором-екстерністом працює в нас сеньйор нашої журналістичної професії, Іван Кедрин. Число постійних кореспондентів, яке зросло в минулих двох роках, доповнившись особами із середнього покоління становить біля 40 осіб. Кожна, без вийнятку, з наших громад, не тільки в ЗСА, але й в Канаді та інших країнах українського поселення, має принаймні одного, якщо не більше, постійних дописувачів, які звітують періодично про активність, а з тим і вітальність тих громад, що перетворює наші сторінки у своєрідний літопис наших громад на поселеннях.

Втратою для нас і для цілої громади був відхід з публіцистично-письменницьких рядів нашого довголітнього фейлетоніста Івана Керницького-Ікера. Втратою для нас буде теж відхід з 1-го липня тільки на часткове затруднення ред. Л. Волянської, на місце якої шукаємо поповнення, даючи першість молодій, професійній силі з метою втримання тяглости.

З признанням хочу висловитись про теперішній склад редакції у вичислених мною особах, які з професійним хистом, відданістю, льояльністю і прикладною співпрацею виручають себе у щоденних зайняттях, заступають себе у непередбачених захворіннях, особистих перешкодах, чи передбачених вакаціях, маючи на увазі тяглість газети, і її якнайшвидшу доставу читачам, в чому, однак, нам постійно перешкоджує поштова обслуга.

У відносно трудних громадсько-політичних обставинах нам ніколи не відмовляла поради і підтримки Екзекутива УНСоюзу, зокрема затруднені в Головній Канцелярії її члени, на чолі з головним предсідником д-ром Іваном Флисом. Про періодичну тепер появу „Трибуни" УНСоюзу дбає головний організатор Степан Гавриш, співпрацю з яким в ділянці організаційній ми стараємось вповні підтримувати, маючи на меті добро цілости УНСоюзу.

Порядком інновацій в цьому році ми ввели періодичні появи „Трибуни історика", цикл статтей про збереження чистоти українського народного мистецтва, а останньо відновили куток медичних порад у співпраці з д-ром Ростиславом Сочинським. Цей процес продовжуватимемо в міру потреб і можливостей.

На закінчення дозволю собі в імені нашого колективу побажати учасникам цієї сесії конструктивних і успішних нарад.

Звіт головного редактора „Українського Тижневика" Роми Гадзевич

The major project of the year covered by this report (May 1983 through April 1984) was the 88-page book "The Great Famine in Ukraine: The Unknown Holocaust," which was compiled and edited by the editors of The Ukrainian Weekly and published as a public service by the Ukrainian National Association in solemn observance of the 50th anniversary of the 1932-33 famine.

Copies of the book were mailed gratis to all Weekly subscribers, and as of April 4 some 900 copies had been mailed out to fill orders from across the United States and Canada, as well as Australia.

In addition, copies of the book were mailed to all U.S. congressmen and senators along with a letter from UNA Supreme President John O. Flis urging our legislators to support the famine commission bill introduced in both houses of Congress by Rep. James J. Florio and Sen. Bill Bradley, both of New Jersey.

The book was also distributed to the news media covering the Washington rally, march and concert commemorating the famine anniversary.

The public's response to the famine book has been extremely gratifying, as seen by contributions to the Special Famine Book Fund of The Weekly Press Fund. As of April 6 over $1,800 in donations has been received to help offset the costs of publishing the famine book.

We continue to receive orders for copies of The Weekly's special issue on the Great Famine (March 20, 1983), and as of April 6 over 21,000 extra copies of this issue had been specially ordered by Ukrainians and non-Ukrainians throughout the world.

Special issues

During the report period, the editorial staff prepared several special issues of The Weekly.

The October 23, 1983, issue was devoted to the 50th anniversary of the founding of The Weekly, and it featured an article on its first editor, Stephen Shumeyko.

The annual UNA scholarships issue was dated December 3, 1983, and, as in previous years, was a special Saturday issue.

The final issue of 1983, dated December 25, was our annual year-ended. It was titled "1983: A Look Back."

On February 19, 1984, we prepared an issue dedicated to the 90th anniversary of the Ukrainian National Association, featuring many historic photographs.

The April 1, 1984, issue featured a special pull-out section on the famine commission bill in an attempt to rally Ukrainian community action in support of the bill. Our collaborators on this issue were Americans for Human Rights in Ukraine, the organization that initiated and continues to spearhead the drive for the famine bill.

Major stories

The top stories of the report period were, no doubt, the Washington events commemorating the 50th anniversary of the Great Famine and the fourth conclave of the World Congress of Free Ukrainians.

The Weekly provided team coverage of the October 2, 1983, memorial rally, march and concert held in Washington at the conclusion of the Great Famine Memorial Week. Our coverage of the day's events — plus those of the preceding week — filled an entire issue (October 9, 1983) plus part of the subsequent issue.

Other famine-related stories covered were the activity of the National Committee to Commemorate Genocide Victims in Ukraine 1932-33 (the national famine committee); the Ontario bike-a-thon; Bishop Basil Losten's success in obtaining a statement condemning the famine from the National Catholic Conference of Bishops; Senate Agriculture Committee hearings on Soviet collectivization and the famine; Canadian documentaries on the famine; and the erection of a monument to famine victims in Edmonton, to name just a few.

The Weekly's coverage of the World Congress of Free Ukrainians held in Toronto spanned two issues. Our team coverage yielded several stories and many photographs of the historic event that culminated in an ecumenical service for famine victims and rally at Maple Leaf Gardens.

Much attention was focused also on the famine commission bill introduced in Congress, as well as on the various famine resolutions introduced in the House of Representatives and the Senate.

Of course, news of continuing repression in Ukraine continued to occupy the pages of The Weekly. Much space was devoted to intensified Russification policies, as evidenced by

the new measures concerning the improvement of the teaching of the Russian language; persecution of members of the outlawed Ukrainian Catholic Church; adoption of new criminal statutes aimed at further curbing dissent, such as the imposition of additional labor-camp terms for prisoners who oppose camp administrators, a stricter "parasitism" law, and a new measure making it illegal for a Soviet citizen to receive material aid from abroad.

Other important stories carried in The Weekly were: the establishment of a new eparchy for Ukrainian Catholics in Parma, Ohio; the Ukrainian Youth for Christ Convention in Chicago; the continuing split within the Ukrainian community in the United States; and the dedication of Denver's Babi Yar Park, a memorial to the Jewish, Ukrainian and other victims massacred by the Nazis in a ravine near Kiev.

Once again a major story was the use by the Justice Department's Office of Special Investigations of Soviet-supplied evidence in denaturalization and deportation cases. Covered during the report period were developments such as the continued activity of groups including Americans Against Defamation of Ukrainians and Americans for Due Process; inquiries by members of Congress concerning OSI methodology; a New Jersey court's rejection of OSI procedures in U.S. vs. Kungys; and the use of an altered ID card as the basis for denaturalizing John Demjanjuk.

UNA stories covered included: the annual Supreme Assembly meeting; UNA/Ukrainian Fraternal Association merger talks; and celebrations of the 90th anniversary of the UNA, most notably the Shamokin and Carnegie Hall events.

Special features

Among the special features presented to readers during the report period were analyses of the 1980 Census by Dr. Oleh Wolowyna, postdoctoral fellow at the University of Wisconsin Center for Demography and Ecology. Dr. Wolowyna's articles, such as the one on ancestry and language of Ukrainians in the United States, no doubt gave Ukrainian community organizations much to consider in planning their long-range activities.

Other notable authors were Dr. Myron B. Kuropas, who wrote about the DP experience and the past of Svoboda and The Weekly; Marco Carynnyk, who wrote about Western cover-ups of the Great Famine; and Nestor Olesnycky, who provided an analysis of the denaturalization case (U.S. vs. Kungys) in which the judge rejected OSI methods.

In observance of its 50th anniversary, The Weekly has been running excerpts from noteworthy editorials from 1933 to the present. It is interesting to note that the concerns of the Ukrainian community then and now have not changed very much, witness editorials on assimilation, language retention, ethnic awareness, professional advancement, fraternalism, youth activity, etc.

As a Ukrainian newspaper of record, The Weekly also ran special features such as excerpts of U.S. representative Carl Gersham's remarks before the United Nations General Assembly's Third Committee, the body that deals with social, humanitarian and cultural issues. In his remarks, made during a debate on the right to self-determination, Mr. Gersham cited the Baltic states and Ukraine as examples of how the Soviets flout this all-important principle.

Also for the record, The Weekly ran excerpts of the measures adopted by the central committees of the Communist Party of the Soviet Union and the Communist Party of Ukraine to improve the teaching of the Russian language. The far-reaching document's clear intent is to promote the Russification of Ukraine and other non-Russian nations.

Regular features

The pages of The Weekly continued to carry regular features such as "Panorama of Ukrainian culture in the Big Apple" by Helen Perozak Smindak, "Sounds and views" by Roman Sawycky, "A glimpse of Soviet reality" by Dr. Roman Solchanyk and "Effective media relations" by Andrij Bilyk.

Other regular features were "Book notes," "Dissident sketch," "Notes on people," "Art scene," "News and views," "Letters to the editor" and a newly revamped UNA page called "The Ukrainian National Association Forum."

The redesigned UNA page carries items such as features on the Soyuzivka, UNA estate, notes about UNA people, organizing reports, news about UNA sports events, and brief news items about district committee meetings.

During the report period The Weekly also published several feature stories by a new contributor, Christine Demkowych, who has expressed an interest in continuing to write such articles for the paper.

Postscript

It should be noted that the editors of The Weekly are continually striving to present news and features to the Ukrainian community and non-Ukrainians in an interesting and readable format. To this end, we are always open to new ideas and suggestions and are constantly attempting to update the look of the newspaper.

Our most pressing need at this time is for qualified writers to submit book and art reviews, as well as commentary on a variety of topics that affect the Ukrainian community — topics that, hopefully, would elicit a wide reader response.

It is to the Ukrainian National Association's credit that The Ukrainian Weekly is perceived as more than an official publication of the UNA and that it has come to play the role of a community newspaper. Our foremost goal should be to maintain this role.

Зенон Снилик, головний редактор „Свободи" у доповненні до звіту подякував за змогу виступити і звітувати перед Головним Урядом. Сказав, що в цьому році УНСоюз увійшов у 90-ліття свого існування. Святкування ювілею започаткованого 21-го лютого 1984 р. в Шамокіні. В Ню Йорку відбувся 1-го квітня 1984 р. в Карнегі Голл врочистий концерт для вшанування того знаменного ювілею. Подякував членам Дітройтського Окружного Комітету, який очолює Роман Татарський за те, що запросили його на головного промовця з нагоди святкувань 90-ліття УНСоюзу. Згадав, що як дотепер, то американський уряд мовчить, ніде не згадує і не реагує на смерть в концентраційному большевицькому таборі засновника гельсінської групи Олексія Тихого. Кілька днів після того, як сповіщено про смерть О. Тихого, прийшла вістка про смерть письменника Антоненка-Давидовича. Припинено висилання посилок в Україну, що дуже б'є по нашому народі. Починаючи з 1-им серпня 1984 р. висилання посилок буде цілковито припинене і не буде вже ніякої змоги допомогти рідним. Перед українською громадою стоїть завдання інформувати американський уряд про все те, що діється в Україні та вимагати, щоб американська преса широко про все це писала, а теж робити заходи, щоб можна було висилати допомогу в України. В дальшому сказав, що треба поробити дуже докладні приготування до святкування 1000-ліття хрищення України-Руси. Кінчаючи звіт, висловив побажання, щоб УНСоюз успішно продовжував свою корисну працю і ще раз подякував за змогу звітувати перед Головним Урядом УНС.

Рома Сохан-Гадзевич, головний редактор „Українського Тижневика" в усному звіті поінформувала, що редактори „Українського Тижневика" зладили книжку про голод. Її розіслано всім сенатором і конгресменам. Перед тим видано окреме число „Українського Тижневака, яке присвячено виключно 50-літтю голоду в Україні. Теж видано окреме число „Українського Тижневика", де поміщено всіх стипендистів УНСоюзу. На кінець 1983 року видано число в якому подано огляд всіх важливіших подій року. Радактори „Українського Тижневика" брали участь у голодовій маніфестації у Вашінгтоні і на IV Конгресі СКВУ в Торонті та подали докладні звідомлення з тих подій. Продовжують подавати вістки про події в Україні та про переслідуваних. Статті до „Українського Тижневика" писали: д-р Олег Воловина, д-р Мирон Куропась, Марко Царинник і адв. Нестор Олесницький та багато інших дописувачів. На сторінках „Українського Тижневика" подавано звідомлення з подій на Союзівці, зі зборів. Окружних Комітетів УНС. Підкреслила, що „Український Тижневик" треба пропагувати, щоб здобути більше передплатників. Є багато людей, які взагалі не знають, що такий тижневик існує. Відділові секретарі повинні інформувати членів про ті справи. Під цю пору „Український Тижневик" має всього 6,000 передплатників. Кінчаючи звіт, Рома Гадзевич висловила признання і подяку членам редакційної колегії Юрієві Зарицькому і Марті Коломиєць за гарну і грамонійну співпрацю.

ДИСКУСІЯ

Р. Татарський ствердив, що „Свобода" і „Український Тижневик" роблять кольосальну працю в українській громаді, як теж інформують чужинців про українські справи. Подякував ред. З. Сниликові за його дуже гарну доповідь на святкуваннях 90-ліття УНС в Дітройті. Висловив побажання до „Свободи" і до „Українського Тижневика", щоб більше писали про події в українських громадах Чікаґа, Дітройту, Клівленду чи Маямі. На його думку, і „Свобода" і „Український Тижневик" повинні мати в тих місцевостях своїх кореспондентів, які дописували б про події даних громад.

З. Снилик відповів, що коли в даній громаді відбувається подія більшого маштабу, про неї завжди є допис у „Свободі". Він особисто є в постійному контакті з різними людьми з вище вимінених громад і вони присилають дописи. У Дітройті є дуже добрий журналіст Пап, який не помине ані одної більшої імпрези і пише про неї до „Свободи". Якщо йдеться про дописи з Фльориди, то „Свобода" одержує багато дописів з життя української громади в Апопці, в Мінерал Спрінґ, в Норд Порт і т.п. і поміщує їх на своїх сторінках. Плянується в майбутньому вислати до деяких місцевостей репортерів, щоб вони провели студію даних громад.

Рома Сохан-Гадзевич ствердила брак сітки фахових кореспондентів і „Український Тижневик" це дуже відчуває. Під цю пору тижневик має найбільше кореспондентів з Ню Йорку. „Свобода" є у багато кращому положенні, бо має старших віком дописувачів, які радо пишуть. Між молодшою ґенерацією важко знайти охочих до писання. Звернулася до головних радних з проханням, щоб вони, коли знають молодих людей, які вміють і хочуть писати, подали їй інформації про них, а редакція звернеться до них і попросить про дописи.

Т. Шмаґала поґратулював Ромі Сохан-Гадзевич за те, що „Український Тежневик" є редаґований на високому рівні. Сказав, що англомовні українці дуже ним гордяться. Висловив бажання, щоб до розділу „Біґ Еппел" включати теж вістки з інших українських громад, а не тільки з Ню Йоркської Метрополії. На його думку „Український Тижневик" треба пропагувати, щоб в той спосіб збільшити число його передплатників.

Д-р Я. Падох сказав, що Організаційна Комісія винесла рішення, щоб „Свобода" і „Український Тижневик" посилили популяризування на їхніх сторінках 90-ліття УНСоюзу. Теж повинні б бути видані з нагоди ювілею окремі інформативні матеріяли. Ці матеріяли повинні б знайти доступ до українських шкіл і української молоді, щоб в той спосіб зацікавити їх УНСоюзом. При тому подякував „Свободі" та „Українському Тижневикові" за піддержку Наукового Товариства ім. Шевченка.

Ґльорія Пашен запропонувала щоб в „Українському Тижневику" в рубриці „Камінг івентс" подавати програму майбутніх імпрез Середнього Заходу, а теж дораджувала заініціювати на його сторінках „кроссворд пазелс" українською мовою, щоб в той спосіб заохотити молодих американців українського походження вивчати українську мову.

Д-р М. Куропась поґратулював Ромі Гадзевич за редаґування „Українського Тижневика" а окремо Марті Коломиєць за її репортаж із святкування ч Чікаґо 90-ліття „Свободи" та 50-ліття „Українського Тижневика". Дораджував, щоб вже від тепер приготовлятися до монументального відмічення 100-ліття УНСоюзу.

Т. Максимович сказав, що він є дуже вдоволений з рубрики в „Українському Тижневикові" п.н. „Панорама", яку редаґує Гелен Сміндак. Хотів би, щоб до тої рубрики включити теж новинки з полудневої Фльориди.

Марія Чучман заявила, що вона не є задоволена зі звіту ред. З. Снилика. Він говорив про справи, що про них всі знають, але він не порушив справ, зв'язаних із редаґуванням „Свободи". Сказала, що у „Свободі" немає статей на медичні теми, як теж статей на тему УНСоюзу в Канаді.

З. Снилик зразу відповів, що він звітував про речі, з якими редакція зустрічається і має до діла кожного дня. Коли б він хотів звітувати з усієї своєї праці, його звіт тривав би пів дня. Відносно кутка медичних порад сказав, що він взяв до уваги минулорічну пораду М. Чучман і звернувся до д-ра Р. Сочинського з проханням, щоб він писав на ті теми. Д-р Сочинський погодився і тепер кожного вівтірка буде в „Свободі" стаття на медичну тему. В дальшому сказав, що у „Свободі" появляються сторінки різних організацій як пр. Н.Т.Ш., СУА, Українського Музею, і інших. Ті сторінки приготовляють самі організації. Екзекутива УНС дає на те свою згоду і тим йде дуже на руку тим організаціям. Звернувся до присутніх з проханням, щоб заохочували людей на місцях дописувати до „Свободи". Можна писати навіть по англійськи, а в редакції переложуть на українську мову.

Рома С. Гадзевич сказала, що „Український Тижневик" радо поміщуватиме вістки про події в різних громадах, якщо їх одержуватиме у відповідному часі. Вияснила, що „Український Тижневик" має постійно окремі сторінки УНСоюзу та вже від деякого часу публікує спеціяльні матеріяли про 90-ліття УНСоюзу. Заявила, що редактори „Українського Тижневика" радо допоможуть при зладжуванні пропагандивних брошурок для Організаційного Відділу, але дотепер ніхто не звертався до них в тій справі. Подякувала за прихильну критику тижневика.

Інж. С. Куропась заявив, що він на протязі 60 років був постійним дописувачем „Свободи". Тепер він вже старий і менше дописує. Ствердив, що у „Свободі" відчувається брак статей на союзові теми. Дуже часто дописувачі не є навіть членами УНСоюзу. Головний редактор повинен підшукати групу дописувачів з різних місцевостей, які писали б на союзові теми. При тому зазначив, що „Свобода" присв'ячує на своїх сторінках багато більше місця українським громадам зі Сходу Америки чим зі Заходу. Тому повинні бути дописувачі з усіх закутин Америки.

Й. Лисогір запитався Роми С. Гадзевич:

1. Чому „Український Тижневик" має малу кількість передплатників;
2. Чи не ліпше було б повернутися до давньої системи і висилати всім передплатникам „Свободи" також „Український Тижневик".
3. Чи „Український Тижневик" є в контакті з „Ассошієйтед Пресс"?

Рома С. Гадзевич відповіла, що число передплатників фактично є більше, як подано, бо адміністрація не подала їй найновіших цифер. Завертати до старої системи і висилати всім передплатникам „Свободи" „Український Тижневик" на її думку не було б добре, бо багато з них не читає по англійськи, а висилаючи „Український Тижневик" виключно його передплатникам, є певність, що всі його читають. Відносно контакту з „Ассошієйтед Пресс" то „Віклі" не має з ними контакту.

В. Пастушок сказав, що він завжди мав гармонійну співпрацю зі „Свободою" і з „Українським Тижневиком". Всі дописи, які він будь коли надсилав до них, завжди були поміщені. Поґратулював обом редакторам і складам їхніх редакцій за велику працю, яку роблять обидва часописи для української американської громади. Їхня праця, подібно, як праця членів Головного Уряду, є повна посвяти і любови до свого народу, а зокрема до УНСоюзу.

А. Кейбіда поґратулював „Українському Тижневикові" за його високий рівень на якому він є редаґований, а теж подякував ред. З. Сниликові за переклади на українську мову вісток, які він посилає йому в англійській мові та які він відповідно редаґує.

Д-р Н. Олесницький сказав, що як „Сводоба" так і „Український Тижневик" терплять з браку дописів. Інакші матеріяли має „Український Тижневик", як їх має „Свобода". Дуже цікава у тижневику є сторінка „Панорама" — шкода, що такої немає у „Свободі". Зате „Свобода" має спортову сторінку і такої треба конечно теж і для „Українського Тижневика". Спортову сторінку українською мовою редаґує Омелян Твардовський. Різні старі українські т.зв. архівальні справи напевно цікавили б молодих читачів і такі статті причинились би до збільшення числа читачів „Українського Тижневика". Дораджував, щоб „Український Тижневик" і „Свобода" звертали увагу на справи, які цікавлять українців та про них писали у згаданих часописах.

Текля Мороз запропонувала, щоб почати поміщувати на сторінках „Українського Тижневика" навчання української мови. На її думку, це цікавило б молодих українських людей і теж причинилось би до збільшення числа передплатників.

Д-р Я. Падох сказав, що в „Українському Тижневику" повинна появлятися кожного місяця англійською мовою „Трибуна УНС", так, як появляється систематично у „Свободі".

Рома С. Гадзевич подякувала за всі поради і сказала, що редакція постарається взяти їх до уваги. У відповідь д-рові Падохові вияснила, що спеціяльні сторінки УНСоюзу появляються в „Українському Тижневику" два рази на місяць, а часом навіть частійше.

Головний предсідник повідомив присутніх, що на засідання прийшла Марія Душник, почесна членка Головного Уряду УНС. Присутні привітали її оплесками.

Звіт управителя Союзівки Івана Рабкевича

ЧЕТВЕР — 7-ГО ЧЕРВНЯ 1984 Р.
Пополуднева сесія — год. 3.00 по пол.

Д-р І. Флис відкрив наради і ними проводив. Попросив до звіту управитель Союзівки.

Іван Рабкевич, управитель Союзівки на вступі подякував за змогу звітувати перед Головним Урядом. Обов'язки управителя Союзівки перебрав 16-го січня 1984 р. В тому часі пороблено деякі уліпшення в деяких приміщеннях на Союзівці. Висловив подяку В. Квасові за його допомогу, а теж подякував асистентці Вірі Ґоєвич за її дуже щиру допомогу і співпрацю. У найближчому часі відбудуться на Союзівці два великі весілля. Подякував за змогу працювати на Союзівці і висловив запевнення, що свою працю виконуватиме по змозі чесно і совісно і для добра УНСоюзу.

В. Квас дав доповнення до звіту управителя. Сказав, що по кімнатах пороблено багато направ. На його думку треба для Союзівки багато більше реклями, як у „Свободі" так і в „Українському Тижневику". Докінчується побудова нової будівлі, яку можна б назвати „Довбушівка". Приобіцяв допомагати в праці менаджерові і його асистентці.

В. Татарський висловив побажання, що на Союзівці було більше лавок, де могли б старші гості сидіти і гуторити.

І. Флис подав, що закуплено нові меблі до вестибюлю у головному будинку.

Гелен Олек-Скатт дораджувала, щоб у „Свободі" і в „Українському Тижневику" подавати адресу Союзівки, а теж біля стежок покласти більше лавок.

Д-р М. Куропась дораджував, щоб закупити декілька „майкроовенс", що буде дуже помічне в часі літнього сезону. Теж добре було б на його думку мати на Союзівці „відеоґеймрум".

Д-р Н. Олесницький сказав, що він дораджує, щоб новий менаджер Союзівки, після сезону, пішов на курси готелярства.

Ґеновефа Жеребняк завважила, що потрібно ліпшого світла у бібліотеці та у вестибюлю, бо з таким світлом, як є тепер, не можна читати.

СОЮЗОВЦІ! ПЕРЕДКОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ 31-ої КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ УЖЕ РОЗПОЧАЛАСЯ. ЇЇ МЕТА — ПРИДБАТИ 4,000 НОВИХ ЧЛЕНІВ, ЗАБЕЗПЕЧЕНИХ НА СУМУ 10 МІЛЬЙОНІВ ДОЛЯРІВ. ТІЛЬКИ СПІЛЬНИМИ СИЛАМИ ТА ПОСТІЙНОЮ І НАПОЛЕГЛИВОЮ ОРГАНІЗАЦІЙНОЮ ПРАЦЕЮ МОЖЕМО ВИКОНАТИ ЦЮ ВЕЛИКУ МІСІЮ ДЛЯ ДОБРА НАШИХ РОДИН, НАШОЇ ГРОМАДИ І НАШОГО НАРОДУ!

Скульптор П. Капшученко і його твори

Мистець П. Капшученко з моделлю пам'ятника В. Липківському.

(фото: Віра Ке)

Кожна грудка землі, що він бере її в свої руки, по якомусь часі стає втіленням різних форм життя. Петро Капшученко („Педро Енко", як його називали в Арґентині) скульптор-віртуоз, творить людей, звірят, предмети, які промовляють до глядача, які не стоять байдуже на п'єдесталі, не залежно, чи вони з глини, бронзи, порцеляни. Ліплення з порцеляни такий делікатний, скомплікований процес, що останніми часами цього матеріялу мистець більше не вживає. Всі порцелянові скульптури, що їх П. Капшученко колись зробив, належать до його приватної колекції і не є на продаж.

Скульптор вчився у високих школах в Україні, продовжував студії в інших країнах Европи, мав вистави в Німеччині, Арґентині, ЗСА. Під час перебування в Арґентині він був широковідомий, дуже шанований і його часто згадували радіо, преса, телевізія. За свої мистецькі досягнення і вклад у культуру, не тільки українську, але й арґентинську, П. Капшученка зробили почесним членом Вільного Університету Гуманітарних Наук в Буенос Айресі.

Від початку 60-их років мистець живе у Філядельфії донедавна місті трьох Петрів: Петра Мегика, Петра Андрусіва і Петра Капшученка. Його популярність не зменшилася на новому континенті і в новому місті. Він мав спільні з іншими мистцями та індивідуальні вистави в найкращих мистецьких центрах і установах.

Про високий рівень його праць появилася низка статтей, оцінок та характеристик відомих американських критиків мистецтва, яких погляди зводилися до того самого висновку: П. Капшученко — мистець високої кляси, його твори живуть перед глядачем, тремтять почуттям, промінюють гумор, виражають емоції людського життя.

Деякі критики порівнюють скульптора Капшученка до Нормана Роквела, Родіна, Бенвенутто Челліні, що доказує, як високо вони цінять його талант. Я, чомусь, не можу погодитися з тим, щоб порівнювати одного мистця з іншими, бо це ніби позичати трохи світла з більшої авреолі для меншої. Капшученко є індивідуаліст з невичерпною уявою і його твори говорять правдою, а не статично завмерли в позі, як стандартні орнаменти. П. Капшученко в 1942 році залишив рідну Україну і жив у різних країнах, але всюди, де він опинився, творив щось нове, унікальне, і його твори віддзеркалюють місце, час, епоху. Він не розкладав на атоми сентиментальність, не переробляв одну й ту саму поверховність у стандартний монумент ліричній тузі. Він завжди кидався в різні винахідницькі лябіринти і віддзеркалював дух, смак, автентичність свого окруження. Він один з рідкісних мистців, який уміє найти мистецьку правду, гармонію і перфектну пропорцію між матеріялом, технікою, ідеями та формою.

В Арґентині П. Капшученко виконав понад 7,000 мініятюрних скульптур. Вони залишилися у приватних колекціях, в мистецьких ґалеріях і музеях. Хоч останніми часами мистець творить переважно скульптури малих і мініятюрних розмірів, проте він засадничо монументаліст. За його словами „Суть монументального вислову не міряється метрами, тільки співвідношенням пропорцій та взаємодією форм і ліній. Мова монументального вислову є невідлучною частиною мініятюрної скульптури".

Недавно про скульптора Капшученка заговорила преса, бо він створив монументальний пам'ятник Митрополитові Василеві Липківському в Бавнд Бруку. Митрополит Мстислав не тільки очолює будівельний комітет, але був ініціятором цього проєкту. Для його зреалізовання він вклав неймовірно багато праці та сил.

Мистець проф. Іван Кейван оцінив пам'ятник Митрополитові В. Липківському, як найцінніший твір монументальної скульптури в нашій діяспорі: „Він є вірним схопленням зовнішних прикмет, визначається глубокою одуховленістю, динамічною і досконалою гармонією".

Вправді я не бачила ориґіналу, але відвідала Петра Капшученка в його робітні в Філядельфії, де оглянула не тільки модель пам'ятника, але й інші скульптури з різних епох.

Модель пам'ятника Митрополитові В. Липківському — твір незвичайної краси. Він має тільки приблизно 20 цалів, але, дивлячись на нього, людині здається, що він росте в безконечність.

Пам'ятник Митрополитові В. Липківському в Бавнд Бруку напевно стягатиме паломників з усього світу, як Мекка.

Віра Ке

Клівленд вшанував Лесю Українку

Українські організації Клівленду мають особливий обов'язок час від часу пригадати громаді про ідеї великої поетеси України Лесі Українки, бо тут, у т. зв. „культурному городі", знаходиться її імпозантна статуя, виконана скульптором Михайлом Черешньовським.

У неділю, 2-го грудня 1984 року, під патронатом Українських Злучених Організацій, заходом Відділу Об'єднання Жінок ОЧСУ, влаштовано свято на шану Лесі Українки.

Свято відкрила голова Відділу Н. Ґолембйовська, яка після привітання гостей виголосила ессей на тему „Леся Українка в духовому проводі народу". Опісля жіночий чор проспівав „Осінню баляду" сл. і муз. І. Рудаса. Цю ориґінальну пісню відписано з часопису українців на терені Польщі. В перерві між частинами пісні Ліда Бура рецитувала дві стрічки про журавлів, які летять у вирій. Ця лірична вставка вийшла дуже ефективно. Потім слідували пісні: „Гетьте, думи" сл. Лесі Українки, муз. І. Білогруда та „Соловейковий спів" сл. Л. Українки, муз. І. Недільського. Молода дириґентка Зірка Шокалюк вивела пісні, гарно інтерпретуючи їх. Хорові акомпаньювала піяністка Марта Самійленко. Слідував виступ челістки Людмили Анікієнко, яка виконала елеґію Миколи Лисенка „Сум", а скрипаль мґр Стефанія Стефанюк заграла „Хвилини розчарування" Миколи Лисенка. Обом музикам акомпаньювала Марта Самійленко. Вкінці інструментальне тріо виконало сонату А. Вівальді для скрипки, фортепіяно й віольончелі в Ц-моль. Ці музичні точки були професійно й помистецьки виконані. Слухачі дійсно мали рідкісну нагоду налюбуватися чудовою музикою цього концерту.

Останньою точкою в програмі був сценічний монтаж п. н. „Ґалерія постатей із драматичних творів Лесі Українки", що його приготувала Наталя Ґолембйовська. На сцені появилась постаті, які виконувала сцени із таких драматичних творів Лесі Українки: „Вавилонський полон" (Тимофей Белінський у ролі пророка Елеазара та П. Венгрин, Тереса Рожа й Галя Гамуляк у гуртовій сцені). „На руїнах" (Христя Сушко у ролі пророчиці Тірци й Петро Венгрин, який виконав ролю Діда), „Грішниця" (Ліда Бура й Маруся Василина, які виконали ролі Хворої й Черниці), „Бояриня" (Наталя Кріслата й Степан Почтар, які виконали ролі Боярині й Боярина Степана) і „Орґія" (ролю Антея виконав Гайнріх Штайнґаґен, а Лідія Вирста відіграла ролю Нериси).

Гра й рецітація виконавців були бездоганні й у правильному драматичному піднесенні. Музичне оформлення, вдало опрацьоване піяністкою Олею Джуман-Кость, підкреслювало емоції, а світляні ефекти, якими займався В. Кость, надавала картинам особливого виразу. До загального успіху у великій мірі причинилась барвистість одягів — жидівских, грецьких і українських, а першорядна характеризація дійових осіб, що її майстерно виконав дир. Омелян Урабанський, влучно відтворювала постаті цього сценічного монтажа.

Збірна молитва постатей монтажу „Ти в руїнах тепер, єдиний наш Храм!" в заключенні перейшла у гимн-молитву „Боже Великий, Творче Всесильний!", яким закінчено свято.

Мушу признатись, що хоч я уложила цей монтаж, але коли побачила його вже у сценічній постановці, так глибоко відчула ідеї Лесі Українки, що із зворушення заплакала.

Багато труду при вивченні монтажу та виведенні молодих виконавців вклала Софія Бура, керівник літературно-мистецької групи, яка працює при відділі Об'єднання Жінок в Клівленді. Ліна Василина, яка читала тексти пояснень до поодиноких сцен монтажу, бездоганно виконала своє завдання.

Декорацію сцени виконав артист-маляр Тимофій Белінський. На постументі, в чорній і білій барвах виконане було погруддя поетеси а по обох боках сцени — білі колони, оплетені зеленими ґерляндами.

Для піднесення культурного рівня та патріотичних почувань громади побажаним влаштувати подібні вечори частіше.

Наталя Ґолембйовська

Відбулася зустріч бережанців

У суботу, 17-го листопада ц. р., відбулася гарна й культурна імпреза в циклі реґіонального руху, а це — зустріч бережанців.

Вже перед 4-ою год. по полудні залю в домі ОУВФ в Ню Йорку заповнили запрошені гості, засівши за гарно накритими і вдекорованими живими квітами столами.

Програму зустрічі відкрив голова Комітету „Бережанська Земля" Михайло Юзенів, привітавши біля 80 осіб присутніх, а зокрема сеньйорів: Ольгу Бородайко-Целевич, подружжя С. і П. Щур, та Марту Мидлякову.

З веденням програми цього приємно-веселого вечора фахово й досконало справлявся Мирон Пінковський, голова КОУАО в Елізабеті, Н. Дж. Він, як абсольвент Академії Богословія у Львові, започаткував свято молитвою, після чого вставанням з місць і хвилиною мовчанки вшановано пам'ять Блаженнішого Патріярха Йосифа, а також знатних людей Бережанської землі й всіх тих, які від останнього з'їзду відійшли у вічність.

Головну доповідь на тему „Реґіональний рух і значення мемуарного збірника „Бережанська Земля" в українській історії" виголосила Наталія Хоманчук. Вона коротко з'ясувала причини й виникнення реґіонального руху та створення Комітету „Бережанська Земля", а відтак чітко насвітлила, що книга „Бережанська Земля" — це витвір глибокої любови й туги за втраченим рідним краєм, що зміст цього збірника — це відсіч ворогам на їх претенсії до земель Західньої України.

Споконвічну, етнічну й культурну єдність праісторичної Бережанщини з усіма частинами українських земель обґрунтовувала знахідками давньої культури, історичними датами й подіями, підкресливши, що господарем цих земель була Русь-

(Закінчення на стор. 6)

20-річчя Товариства Плекання Рідної Мови

Кожний, хто уважно слідкує за українським організованим життям, мусить завважити існування однієї з малопомітних, а проте важливих організацій — Товариства Плекання Рідної Мови (ТПРМ — Ukrainian Language Association), що в 1984 році завершило своє 20-ліття. Воно було засноване в Вінніпегу в 1964 році з нагоди 150-ліття з дня народження Тараса Шевченка. Ціль і завдання цього Товариства є, з одного боку, змагатися за збереження української мови поза межами України, а з другого боку, протиставитися й демаскувати процес русифікації, що йде на теренах України під чужою окупацією.

Ось що писав з нагоди оснування ініціятор ТПРМ проф. Яр. Рудницький у першому числі органу Товариства „Слово на Сторожі":

„Великий син українського народу Тарас Шевченко поставив на сторожі земляків 'в Україні й не в Україні сущих' своє полум'яне поетичне слово. Цим словом він боровся проти національного, суспільного й усякого іншого поневолення людини. Цим словом Шевченко закликав до будівництва власної хати — української національної держави. Ним він заохочував до боротьби з національним і з соціяльним поневоленням, у якій вони не були б формі.

„Шевченкове слово, українське слово, й врешті українська мова в цілому, мають велетенське значення для українського народу 'не в Україні сущого', тобто для українських поселенців, розкинутих по широкому світі в Европі, в Америці, Австралії, Новій Зеляндії й Азії. Українська мова для поселенців — основний й найважливіший об'єднувальний і освідомний чинник, великий культурний скарб і назверхня леґітимація їхньої приналежности до української спільноти. Завмирає мова — завмирає національна свідомість, заникає асиміляційна відпорність, послаблюється кількісно й якісно українська субстанція, грозить мовне й ідейне винародовлення".

(СНС, Ч. І стор. І)

З цими ідеями зорганізовано першу управу ТПРМ під голуванням проф. К. Біди з Оттави, який так розумів ідейні основи нової організації:

„Активна постава до питання української мови повинна стати одним з головних постулятів сучасного українського покоління в вільному світі. Так завжди було в народів, що були свідомі своєї національної і культурної тотожности. У діяспорі шліфувалась словенська літературна мова у перекладах П. Трубара і Ю. Далматіна. Не на македонській землі розцвітала македонська мова в творах К. Мілядінова і Райка Жінжіфова. Поза границями Сербії творилась вчасна літературна мова Досітея Обрадовіча і написана велика кількість творів Вука Караджіча, творця сучасної сербської літературної мови. Тільки малу кількість своїх геніяльних творів написав Т. Шевченко в Україні, Шевченко — майстер українського слова".

(СНС, Ч. 2, стор.2)

Праця Товариства ПРМ ішла в двох напрямках — в організаційному й видавничому.

Крім трирічних загальних зборів, управа й члени Товариства брали участь у різних наукових конференціях, виступали на переслуханнях різних державних комісій (наприклад, двомовности, „видних і невидних меншин", радіопересилань тощо). На окрему увагу заслуговує акція в справі конституційного визнання української мови в Канаді. В цій справі подано меморандуми до урядових чинників, а члени Т-ва взяли участь в переслуханнях. ТПРМ є єдиною українською організацією у Канаді, що має постійне членство у Федерації Канадського Горожанства в Оттаві. Треба також зазначити, що від 1973 року ТПРМ є заінкорпороване й має статус „харитативної установи" з правом видавати посвідки за пожертви для увільнення від податку. Іншими словами, кожен хто вплатив якусь суму на цілі ТПРМ, на видавничий фонд журналу „Слово на сторожі", чи подібне, може відтягнути її від річної податкової заяви.

Коли йде про видавничу діяльність ТПРМ, то, крім журналу, видано підручники української мови, словники, бібліографічні праці тощо.

Крім проф. Біди, що, на жаль, відійшов у вічність в 1979 році, до складу управи в різних роках входили такі члени: мґр Ю. Терлецький, д-р Г. Семенюк, проф. В. Волицький, Торонто; Ю. Бучинський, проф. С. Погорілий, мґр С. Мухин, Мирон Орищук і Н. Башук, Вінніпеґ; проф. Яр. Славутич, Едмонтон; мґр Ярослав Пінчук, Оттава; д-р Т. Онуферко, Філядельфія; О. Павлишин, Австралія; проф. О. Борущенко, Куритиба, й інші. На зборах 1982 року обрано головою проф. Яр. Рудницького на трирічну каденцію (1982-1985).

x x x x

З нагоди 20-ліття Товариства Плекання Рідної Мови треба висловити публічне признання відданим його працівникам, що серед невідрадних умовин вели й далі ведуть у цій важливій ділянці збереження національного скарбу цілої спільноти. Рівночасно треба побажати керівникам і членам ТПРМ успіхів у їхній праці.

Адреса Товариства: Ukrainian Language Ass'n., 911 Carling Ave., Ottawa, Ont. K1Y 4E3, Canada.

Ольга Войценко

Перша постійна адміністраторка цвинтаря-пам'ятника у Вашінґтоні

Галина та Микола Андреадіси вітають Аристиду Борачок-Старух.

Наприкінці листопада 1984 року Галина Андреадіс, голова і секретар-скарбник інж. Микола Андреадіс привітали нового члена управи Українського Національного Цвинтаря-Пам'ятника у Вашінґтоні, першу постійну адміністраторку цієї установи Аристиду Борачок-Старух.

Український Національний Цвинтар-Пам'ятник було засновано 1981 року. Він тоді займав тільки три акру землі в чудовому Меморіяльному Парку Сідер Гілл при 4111 Пенсильванія авеню. Від того часу, завдяки співпраці церковної влади та ініціятивної групи, УНЦП придбав додаткових чотирнадцять і півакра землі, а в вересні 1984 року вже було посвячено наріжний камінь Українського Національного Мовзолея-Пам'ятника будова якого коштуватиме понад 14 мільйонів долярів.

Управа УНЦП взяла собі за завдання переконати нашу українську громаду в Америці й інших країнах світу про потребу забезпечити собі місце вічного спочинку ще перед відходом із цього світу. Дуже багато людей не плянують заздалегідь це зробити і лишають цей обов'язок своїм рідним, які в час горя і смутку мусять полагоджувати всі справи, пов'язані з похороном, та платити високі ціни за різні послуги.

Наша українська громада дуже ввічливо відгукнулась на цей заклик, і сотні людей закупили місця на цвинтарі чи в мавзолеї. Вони заплатили або сплачують свої зобов'язання, запевнивши собі душевний спокій, що діти чи рідні не мусітимуть займатися полагодженням усіх справ, а тільки потелефонують до УНЦП, а члени управи перебруть цей обов'язок на себе, облегшуючи родині тягар смутку, запевнюючи їх професійною обслугою і щирим відчуттям наших українських традицій.

Такий великий обов'язок вимагає великих зусиль професійних людей, відданих нашій громаді. Аристида Борачок-Старух, яка одержала педагогічну освіту в стейтовому університеті в Баффало, брала активну участь в українській студентській громаді та була її головою. Крім того А. Старух виконувала обов'язки виховниці в українському Пласті. В 1984 році вона вийшла заміж за пластуна Теофіля Старуха і, виховуючи своїх двоє дітей, Анастазію і Адріяна, була коменданткою пластових новацьких таборів і коменданткою вишколів пластових виховників, членом та головою інших українських світських та церковних організацій. Після кількох років праці як учителька в американськи х школах, А. Старух прийняла позицію першої адміністраторки Українського Національного Пам'ятника-Цвинтаря у Ващінґтоні. Вона очолює адміністративний штат цвинтаря, який в цю пору намагається подати до відома всій українській громаді про свою діяльність.

Аристида Борачок-Старух через свою працю в українських організаціях пізнала українську громаду в Америці, а через свою учительську працю добре ознайомилась з американським життям і мовою. Такий широкий досвід п-і Старух, напевно, причиниться до найкращого виконання її обов'язків адміністраторки Українського Цвинтаря для добра наших церков та всієї української громади.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА СВІЖУ МОГИЛУ
бл. п. РОМАНА СКОРОБОГАТОГО
складаю 50.00 дол. на Український Музей

НАТАЛІЯ КРУПСЬКА

КОМІТЕТ БУЧАЦЬКОГО ПОВІТУ
ділиться з членами і громадянством сумною вісткою, що в неділю, 20-го січня 1985 р., відійшов у Вічність на 87-му році життя

бл. п.
СТЕПАН ШИПИЛЯВИЙ

бувший кооператор і суспільно-громадський діяч в краю і на еміґрації

Опечаленій Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

КОМІТЕТ

З життя української громади в Тусані

Українська радіопередача

Від липня 1984 року почала працювати в Тусані, Арізона, перша українська радіопередача. Програми надаються покищо раз в місяць, кожної четвертої неділі, з новозбудованої станції Кей Екс Сі Ай (KXCI) від години 3-ої до 4-ої по полудні на хвилях ФМ.

Радіопередачу ведуть Оля і Ярко Тимцюраки.

Нова станція є не комерційною. Згідно з постановою, можна надавати музику та новини з українського життя. Радіопередача є двомовною, бо більшість слухачів не володіє українською мовою.

Засяг хвиль охоплює цілу південну Арізону, де живе, згідно з останнім переписом населення, біля 600 українських родин.

Це перша українська радіопередача в стейті Арізона. Добре було б, щоб більша громада в Феніксі пішла слідами Тусану.

Будучи в гарному та соняшному місті Тусан, послухайте українське радіопересилання.

Церква св. Михаїла

Нова парафія св. Михаїла в Тусані дальше працює та розвивається під проводом нового о. пароха А. Павлюка з Фініксу. Наші пляни— це будова церкви, фундамент якої вже готовий на великій парафіяльній площі.

Останньо парафія набула в сусідстві церкви присторий мешканевий будинок, який власними силами відновлено на парафіяльну резиденцію. Одну велику кімнату, що може примістити понад 50 осіб, перемінено на тимчасову каплицю. Парафіяни працювали кожного вікенду, а дехто цілими днями в тижні.

В дні праці прибули всі, щоб докінчити резиденцію, прикрасити каплицю та очистити площу. Разом з парафіянами працював о. парох.

Відправи в Тусані відбувають кожної неділі о год. 5-ій по полудні. Запрошуємо!

Етнічний фестиваль

В Тусані зареєстровано понад 20 етнічних груп. Щороку вони влаштовують свій фестиваль з показом зразків народного мистецтва та куховарства. Останній фестиваль відбувся 12-го—14-го жовтня 1984 р.

Українську національну групу репрезентували церква св. Михаїла та Українсько-Американський Клюб. Виступала наша, добре вишколена, танцювальна група, а пані угощали гостей варениками, голубцями, борщем, ковбасою, тортами та печивом.

Етнічні фестивалі є дуже популярними. Тисячі людей відвідують фестивалі, оглядаючи різнонаціональні мистецькі виступи та народне мистецтво. При місцевому університеті є окрема катедра етнічних дослідів, яку веде відомий етнограф проф. д-р Ґріффіт, який добре орієнтується та пише про українське народне мистецтво на поселеннях. У нього окремий підхід, як плекати і пропаґувати народне мистецтво на чужині.

Оля Ґоляш-Тимцюрак

АФГАНСЬКІ ПОВСТАНЦІ несподівано для головного командування совєтських окупаційних військ заатакували головну совєтську летунську базу в Баграмі, і то під час великої снігової бурі. Повстанці знищили принаймні 10 тяжких військових гелікоптерів, підірвали декілька танків і панцерних возів, підпалили чотири бараки і пошкодили багато інших літаків, — заявили західні дипломати в Ісламабаді, Пакістан. Покищо невідомо, скільки загинуло совєтських вояків у перестрілці, яка тривала майже дві години. Повстанські загони скрились опісля у скалистих горах.

У 44-МУ КОНКУРСІ на молоді наукові таланти, що його річно влаштовує фірма Вестінгавз серед учнів середніх шкіл, вибрано 40 найкращих із 13-ох стейтів і Пуерто Ріко. Вони змагатимуться за першенство у Вашінґтоні при кінці лютого. Серед вибраних є 12 учнів із шкіл Ню Йорку. Стверджують, що поміж першунами є 15 відсотків дітей неамериканського походження.

РЕКОРДОВА ХВИЛЯ холоду, що навістила ціле східнє побережжя ЗСА, стала причиною вже понад 40 смертних випадків, та викликала велику кількість пожеж і інших шкод. Зокрема потерпіла Фльорида тому, що мороз знищив 90 відсотків дерев з цитринами, помаранчами і грейпфрутами. Це вже другий рік підряд, що на Фльориді мороз нищить овочеві дерева.

ЛИВАНСЬКИЙ УРЯД розглядає відтягнення ізраїльських військ з південної частини Ливану із стриманим оптимізмом і надією на покращання відносин між Бейрутом і Єрусалимом. Очевидно, президент ливанського уряду Башір Ґемаєль незадоволений відсутністю загального пляну виведення військ, бо його уряд не може в такій ситуації нічого плянувати і не може своєчасно подбати про забезпечення ливанського населення.

ЛІДЕРИ НІКАРАҐУАНСЬКИХ повстанців, які ведуть боротьбу проти прокомуністичного уряду сандіністів, закликають Адміністрацію президента Роналда Реґена дати їм потрібну допомогу для продовження боротьби, бо їхня програ в користь сандіністів буде рівночасно прогрою ЗСА. Сандіністи, на думку одного з лідерів, Едена Пастори, вигравши бій з рухом спротиву, стануть ще більше зухвалими і тоді, як сателіт Совєтського Союзу і Куби, розпічнуть інтенсивну доставу зброї для марксистських партизанів не тільки в Ель Сальвадорі, але також в інших країнах Центральної Америки. Інший лідер Роберто Одіо заявив, що у випадку поглиблення американської інертности до боротьби антикомуністів в Центральній Америці, ЗСА можуть створити дуже прикру ситуацію. Він передбачає, що війська ЗСА будуть змушені зводити самі бої на мехіканському кордоні за кілька років. Повстанці в Нікарагуа нараховують 7,000 вояків, але тільки 2,500 ведуть бої з комуністами з уваги на брак зброї і амуніції.

Щедрий Вечір у Філядельфії

У неділю, 13-го січня імпрезовий комітет Українського Освітньо-Культурного Центру влаштував у своїх приміщеннях Щедрий Вечір, який, як зрештою усі почини УОКЦ-у, був дуже вдалим.

У програму Щедрого Вечора увійшли дбайливо приготована і гарно подана щедра вечеря, виступи хору церкви Благовіщення під диригентурою популярного у Філядельфії співака-соліста Ігора Кушніра, знаменитий виступ піяністки Ірени Пелех-Зварич, традиційне віншування молоденького Ореста Захарясевича та деклямація Володимира Кавки, яка проводила теж цілою мистецькою програмою. Слід згадати, що Микола і Володимира Кавки є знані у Філядельфії з того, що завжди, коли є потреба, поспішають з допомогою своїми багатими мистецькими талантами.

Хор церкви Благовіщення заспівав колядки і щедрівки, І. Пелех-Зварич по-мистецьки виконала II Рапсодію Миколи Лисенка на українські теми, а Володимира Кавка із великим почуттям продеклямувала вірш Олеся Бабія „А сьогодні у нас колядують".

Щедрий Вечір приготовив імпрезовий комітет УОКЦ-у, під головством Дарії Федак, який багато праці вклав у підготовку цієї імпрези, а зокрема у приготування справді щедрої вечері для 300 осіб.

Нелегке завдання подати страви для тієї великої кількости гостей справно виконали пластунки 14-го куреня та пластуни куреня „Акули".

Кошти автобусу, який привіз на Щедру Вечерю наших сеньйорів із дому для старших осіб „Вознесіння", оплатила родина Медухи, а родина Петришин покрила кошти накриття столів.

УОКЦентр став в останніх роках не тільки гарним і вигідним приміщенням для великої кількости наших товариств й організацій Філядельфії, а зокрема для „Рідної Школи", але теж справді динамічним осередком українського життя Філядельфії й околиці.

Я.Т.

Відбулася...

(Закінчення зі стор. 5)

Україна, що автохтонами були наші предки, які своїм коренем сягали до доби Трипілля. Вона вказала й на те, що книга „Бережанська Земля" стане на сторожі національних почувань і сумління для майбутніх поколінь, а для істориків вона буде правдивим і непофальшованим джерелом при опрацюванні історії XX століття.

Мистецьку частину програми виконали молоді жінки—діти Бережанської Землі, народжені вже в Америці й які вже тут здобули високу освіту та розвивали свої мистецькі здібності. Уляна Пінковська по-мистецьки виконала на фортепіяні „Фантазію Імпромту" Шопена. Її легкі й опановані удари по клявіятурі створювали гармонію тонів, які заповняли залю, що з приємністю сприймали слухачі, любителі музики. Вона також приграва до пісні „Як з Бережан до кадри", яку присутні відспівали для вшанування Ольги Бородайко-Целевич, колишньої громадської діячки.

Марія Мандзій-Волянська, сопрано з гарним вібруючим голосом, чудово заспівала пісні „Вечірня пісня" муз. К. Стеценка, „Тайна" муз. Ст. Людкевича, і „У гаєчку ходила я", народна пісня в музичній обробці Колодуби у фортепіяновому супроводі Івана Колодія. Всім відома з попередніх виступів Стефа Назаркевич-Юзенів дуже зворушливо продеклямувала вірш В. Лепкого „Приснилось мені село".

Широко оплескували присутні молодих виконавців, які своїми точками створили добрий настрій, пригадавши давно минулі часи, пережиті в рідних оселях над Золотою Липою, Коропцем і Стрипою, доказом чого було те, що М. Кузик член Комітету, під час вечері продеклямував вірш І. Сорокатого п. н. „З Колядою", чим пригадав всі приготування тодішніх юнаків до свят Різдва Христового, зокрема до Маланки.

Після вечері розвинулась жива гутірка над справою, яку зреферував Мирон Пінковський, а саме: продовжування праці Комітету для підготовки загального з'їзду бережанців, який мав би відбутися в 1985 році. В цій справі висловили свої думки М. Халупа, М. Хоманчук інж. Н. Пінковський, М. Суський, Д. Костів, Н. Хоманчук, І. Рак і Гр. Лещук, і всі однозгідно підтримали подані пропозиції.

Вкінці голова М. Юзенів, подякувавши всім виконавцям і гостям з участь, закрив програму зустрічі відспіванням молитви „Боже Великий!".

Наталія Хоманчук

Ще одно...

(Закінчення зі стор. 2)

автор пише: „Влітку 1941 року СС поліція привела до лагеру ч. 21 гурт хлопців-українців, від шестидесяти до сімдесяти осіб. Всіх їх примістили в нашому лагері, по західній стороні. Вони ходили в їхньому цивільному одязі, їх не обстригали на 'нулю', і всі вони працювали разом на внутрішній команді. Вставали і лягали спати разом з нами. Перебігаючи біля них, багатьох я пізнав: це були наші українські хлопці, які працювали в околицях Ватенштедту і Бравншвайгу. 'За що вас сюди привели?' — я запитав, пробігаючи біля них. 'Молотов (тодішній міністер заграничних справ СССР) приїхав до Берліну. Для його безпеки багато українців 'інтернували' — почув я відповідь." Примітка: Вліті 1941 року велася вже війна між Німеччиною і СССР — так, що Молотов не міг тоді їхати до Берліну. Правда він був у Берліні, але значно раніше, наскільки пригадую собі — зимовою порою.

А тепер ще декілька із запримічених мовно-правописних недотягнень. На стор. 13 надруковано невміли (разом), замість не вміли (окремо). На стор. 62 натрапляємо на таке речення: „Основу чи баз цього кацету становило підприємство-цегельня, де ми всі працювали." Примітка: Іменник база — жіночого роду. В знахідному відмінку слід було вжити форму базу. На тій самій сторінці вжито форму займенника цьої замість цеї.

Такі іменники жіночого роду як дійсність, більшість у місцевому відмінку однини мають закінчення „і": в дійсності, але у книжці Михайла Ількова зустрічаємо форми з закінченням „и„. Гл. стор. 69. Трапляються в тексті і друкарські помилки. Польська фраза „До вєдзеня" (стор. 76) помилкова. Треба: „До відзеня". Але ці помилки на вартість книжки не впливають.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 3-го ЛЮТОГО 1985 РОКУ

Джерзі Сіті, Н. Дж. — Річні загальні збори Т-ва Українська Січ 170 Від. УНС в залі УНДому при 90 Fleet St., о год. 3-ій по пол. Проситься членів взяти участь.

За Управу:
Й. Зубрицький, голова — **Вол. Білик**, секретар

НЕДІЛЯ, 3-го ЛЮТОГО 1985 РОКУ

Пітсбург, Па. — Річні збори Братства св. Николая Від. 53 УНС відбудуться в українському домі при Карсон вул., на другому поверсі, в приміщенні „Самопомочі", о год. 3-ій по пол. Просимо всіх членів взяти чисельну участь.

За Управу:
Чарлі Сачко, предсідник
Дмитро Головатий, секретар

НЕДІЛЯ, 10-го ЛЮТОГО 1985 РОКУ

Клівленд, Огайо. — Річні загальні збори Т-ва „Сокіл" Від. 336 УНС, відбудуться о години 12:30 по пол., в кафетерії церкви св. Йосафата в Пармі, Огайо.

За Управу Відділу:
Михайло Мельникович, голова
Володимир Стригун, фін.-секр.

НОВА УПРАВА НА 1985 РІК

Дітройт, Міш. — 183 Від. УНС на річних зборах, що відбулися 2-го грудня 1984 р., була вибрана нова Управа в такому складі: Петро Залуга, фін. секретар, Орест Тарнавський, заступник, Дмитро Кошильовський, предсідник, Іван Чухрак, заступник, Анна Левика, касир, Богдан Фльорчук, прот. секретар, Григорій Є. Назарк, голова Контрольної Комісії, Ярослав Базюк і Ірена Пардон — члени. Марія Спольський і Петро Залуга — відвідуючі хворих. Місячні збори відбуватимуться в приміщенні Української Міш. Ліґи, про що члени будуть своєчасно повідомлені.